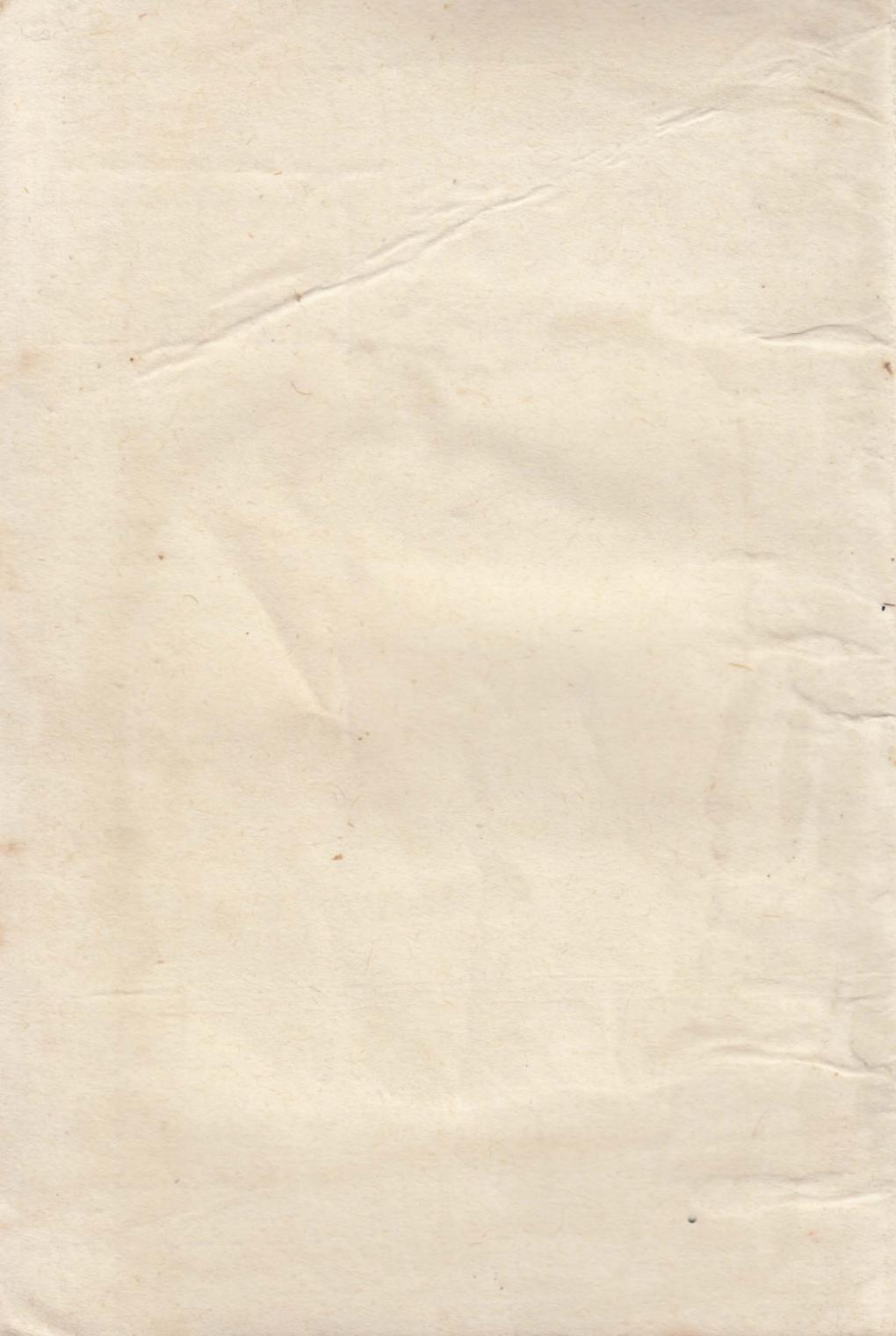

வினாக்ஷல்

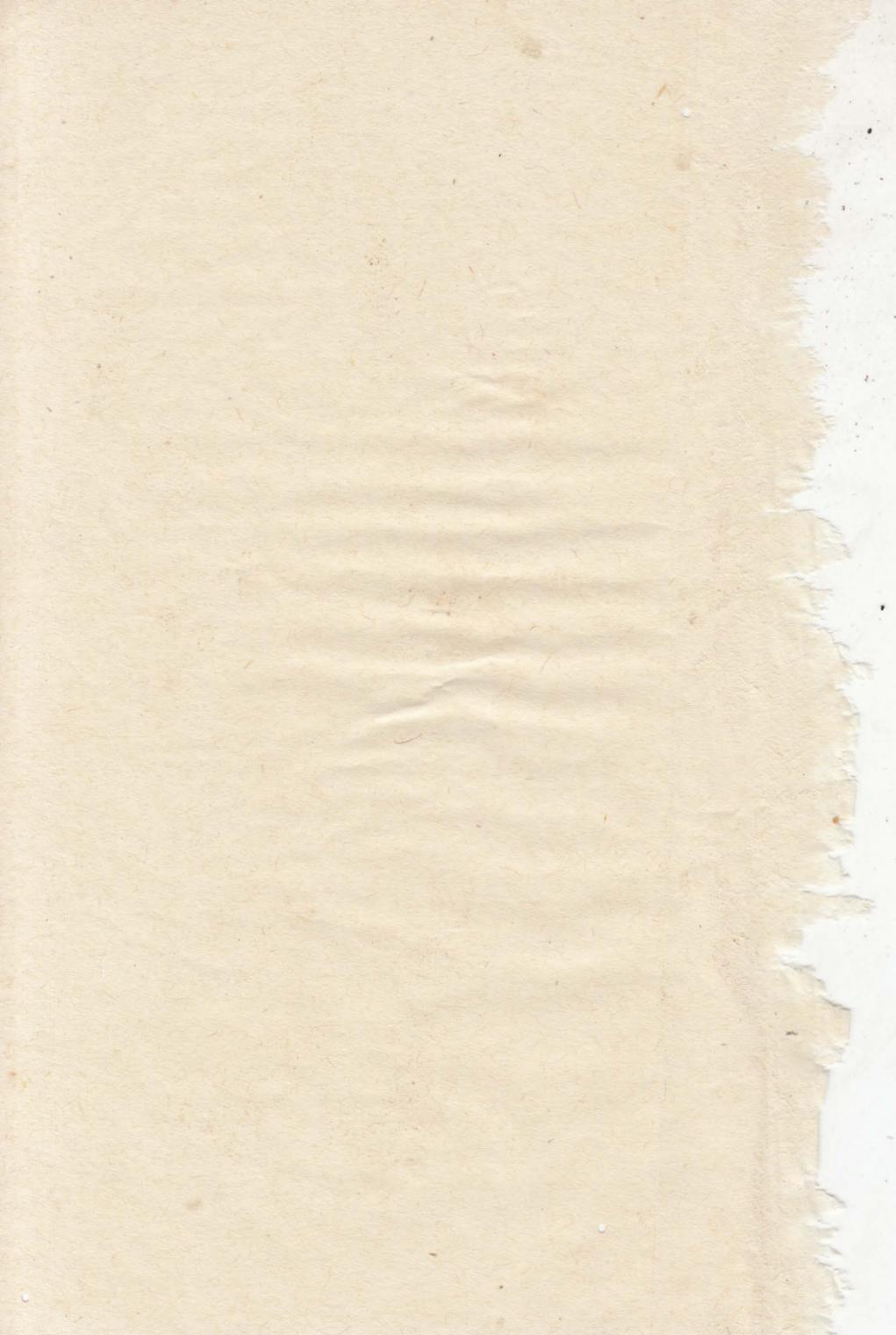
ஒன்மேஜர்

64 வினாக்ஷல்

நெஞ்சில் ஒரு மலர்

(கவிதைத் தொகுப்பு)

-நோடி-
01.01.1998

செ. குணரத்தீனம்

நிலை குடு டெக்னிக்
பார்டு (கலைஞர்)

நெஞ்சில் ஒரு மலர்
(கலைத் தொகுப்பு)

சிரியர்:
செ. குணரத்தினம்

முதற்பதிப்பு: 1986 ஏப்ரல்

விலை: 15/-

அச்சப்பதிப்பு:
அமுதா அச்சகம்

வெளியீடு:
தங்கம் வெளியீடு - முதூர்

உரிமை:
செ. குணரத்தினம்

பதிப்புரை.

நான்கு ஆண்டுகளில் பின்னர் எமது முன்றுவது வெளியீடு வெளியருகின்றது. நீண்ட இடைவெளிக்கு நாட்டு திலைதாச்சி காரணம் என்றாலும் இடைவெளி நீண்டேதான் விட்டது எதிர்காலத்தில் எமது வெளியீட்டு முயற்சிகள் அதிகரிக்கும் என்ற நம்பிக்கை எமக்குண்டு;

திரு செ. குணரத்தினம், கவிஞர், சிறுக்கை, நாவாரி, நாட்கம், நகைச்சுவை என்று பலதுறைகளிற் பேருங்கள் நகர்த்தினாலும், அவர் கவிஞராகவே மக்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறார். புதுக்கவிஞரதான் ‘வெளுத்து வாங்கும்’ இக்காலகட்டத்தில் அவரது மரபுக் கவிஞர்கள் காலத்தின் ஏலத்தால் மலியாது மதிப்புமிக்கவையாகக் காஜங்காலமாக மிளிரும் என்ற கெட்டியான நம்பிக்கையோடு அன்னரின் முதலாவது கவிஞரத் தொகுதியை வெளியிடுவதிற் பெருமிதமடைகின்றோம்.

இலக்கியச் சூசனங்கள் எம் நம்பிக்கைகளைக் காப்பாற்றவார்கள் என்பதும் எம் நம்பிக்கையே;

வணக்கம்

திரிசூடும்
முதூர்:

வ. அ. இராசரத்தினம்
நிலைகளில்
தங்கம் வெளியீடு

சமர்ப்பணம்

கருவாகி உருவாகி
கருவறையில் சிகுவாகி
வெளியாகி நான்வார
விழியாகி, ஒளியாகி
அருவாகி நான்பயில
குறளாகி, அறிவாகி
தமிழாகி நான்நிமிர
அழுதாகித் தேனுகி
கவியாகி நான்பாடி
புவிவாழப் போறுப்பாகி
இறையாகி எந்நெஞ்சில்
நிறைவாகி நினைவாகி
உயிராகி ஊனுகி
உயர்வாகி நான்வாழத்
துணையாகித் தூணுகி
தனதால் தலைநீத்து
எனைவிட்டு இறையோடு
இனைந்தங்கு வசழ்கின்ற
எந்தந்தை காலடிக்கே
இந்நால் சமர்ப்பணம்.

அனிந்துரை.

ரசிகமணி டி. கே. சி எழுதிய “இதய ஒளி” என்னும் நாலீப்படிப்பவர்கள் கவிதை பற்றியும் கவிதையின் ரசனை பற்றியும் சுலபமாக பூரிந்து கொள்ளலாம். அதுபோலவே தமிழரினர் கி. வா. ஜகந்நாதன் எழுதியுள்ள “நீங்களும் கவிபாடலாம்” “என்ற நூலைப் படிப் பவர்கள் கவிதை (செய்யுள்) யாப்புப் பற்றிய அடிப்படையை ஓரளவு பூரிந்து கொள்ளலாம்.

நல்ல கவிதையை இனம்கண்டு கொள்வதற்கு நல்ல ரசனை உணர்வும் ஓரளவு யாப்பறிவும் இருக்க வேண்டும்: தூரதிர்ஷ்டவசமாக இச்காலத்திலே பண்டித வர்க்கத்தினரும், ‘கோட்பாடு’ வர்க்கத்தினரும் தத்தமது கொள்கை ஞக்கேற்ப, கவிதைகளை அளந்து கொள்வதால் நல்ல கவிதைகள் பல ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டு விடுகின்றன, ரசிகமணி டி. கே. சி யின் காலத்தில் பண்டித வர்க்கத்தினர் மட்டுமே நல்ல கவிதைகளுக்கு நந்தியாக அமைந்தனர். ஆனால் இச்காலத்தில் ‘கோட்பாட்டு’ வர்க்கத்தினர் அவர்களையும் வீட்டப் பெரிய தடைக்கல்லாக அமைந்துள்ளனர். இந்தக் காரணத்தினால் நூற்றுக்கணக்கான கல்லைகளை வடித்துள்ள கவிஞர் செ. குணரத்தினம் விமர்சன உலகைப்பொறுத்தவரை குட்டத்தில் இட்ட விளக்கா க இருக்கிறார்.

எளிமையும், இனிமையும் கவிஞர் குணரத்தினம் தனித் துவம் கவிதைப்பொருள்கள் கூட அவர் சுற்றுடலில் இருந்து முனைக்கின்றன. இத்தையும், சமூகத்தையும் பாதிக்கும் பிரச்சனைகள் அவர் உள்ளத்தை நெருடும்போது கொப்பளிகும் உணர்ச்சிக் குழுறல் கூட அந்த மண்ணின் வாசனையுடனேயே வெளிவருகின்றன சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவர் கவிதையை யாப்பவர் அல்ல கவிதையாக வாழ்பவர்: “காணிநிலம் வேண்டும்”, என்றுபாடிய பாரதியையும் வீட்டுசை குறைந்தவர். தான் வாழும் ஹரும், தான் வதியும் குடிசையும் “முற்றத்துக்கிணறும், அதைச்சுற்றிவரும் குழந்தைகளும், முகத்துவாரமன்னும் அவரது சொர்க்கம் ‘குழந்தை வடிவில்’ இறைவன் எனது குடிசையில் வாழ்கிறேன்” என்று குதாகவிக்கிறது அவரது கவியர்கள் ம்.

பலரூறு கவிதைகளையும், வானைவி, சினிமா டெலிவி
சன் பாடல்களையும் படைத்ததுடன் ஏராளமான கவியரங்
குகளில் பங்குபற்றியும் கவிதைப் போட்டிகளில் பரிசுகள்
பலவற்றைப் பெற்றுமுள்ள கவிஞர் சீ.கு. அவர்களின் கவிதைப் படைப்பில் ஒரு கைப்பிடியே இத்தொகுதிமுலம் உள்ளனர் முன் பரிமாறப்படுகிறது.

அவரது கவித்துவத்தின் தனித்துவத்தை ஓரளவு கோடி
காட்டும் முறை இது.

இத்தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளைப் படிக்கும் போது
எளிமையைப் பொறுத்தவரை கவிமணி தேசிகவிநாயகம்
யின் ளையையும், இனிமையைப் பொறுத்தவரை கவியரசு
கண்ணான தாசனும் நினைவுக்கு வரலாம். ஆனால் அவற்றையும்
மீறி கவிஞரான தனித்துவமும், ஆனால்மையும் கம்பீரமாக எழு
ந்து நிற்பதைக் காணப்பீர்கள்.

வெட்டுகின்ற மழைத்துளிகள் கோடாகோடி—வில்லை
விட்டெடமும்பும் அம்புகள் போல் விரைந்து ஆடி
முட்டுகின்ற மரக்கிளைபோல் மோதி வென்று—மழை
கொட்டுகின்ற வேகத்தை உழவன் கண்டு.....
எனவரும் வரிகளும்,
“மலரோடு தென்றலுக்கு மறைவிண்ண பேச்சு—அதன்
மணத்தோடு இங்குவரா திருமணமா ஆச்ச?/
மலரோடு உறவாடும் தென்றலுக்கென் சூழ்ச்சி—இதை
பாவமென்று சொல்லியார்க்கும் இல்லை மனச்சாட்டி;”

எனவரும் வரிகளும் இவ்வுன்மையைப் பறைசாற்றி நிற்ப
தைக் காணலாம்.

சமுத்துங்கவிதைப் பரப்பில் கணிதமான மங்களிப்பைச்
செய்து நிலையான ஒது இடத்தைப் பெற்றுள்ள போதிலும்
அடக்கமே உருவாகக் காட்சியளிக்கும் கவிஞர் இயல்பி
கேட்கிற நகைச்சுவை உணர்வு நிரம்பியவா. “நகைச்சுவை
உணர்வு மட்டும் இல்லாவிட்டால் நான் எப்போதோ தற்
கொலை செய்து கொண்டிருப்பேன்: “என்ற மகாத்மா காந்
தியின் கற்று இவருக்கும் பொருந்தும்.

இத்தகைய நலகச்சுவை உணர்வினால் சமுதாயத்தில் வேரோடியுள்ள சில அவைங்களை நோக்கிப் புன்னகை புரிந்து கவிஞர் ஏராளமான நகைச்சுவைக் கவிதைகளில் ஒரு சில இந்தெதாகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன: இவை உதாரணங்மென்மையான நகைச்சுவைக்கு இவை உதாரணங்கள்:

‘‘மாயிக்கு நான் கொடுக்கும் மரியாதை; ‘‘எங்கே தேடுவேன்’’ ‘‘குறைகாணும் குணமகன்றுல்...’‘கல்யாணம் வேண்டாம் ‘ஹைக்கோட்டில் நிற்கிறார்கள், மூப்பு வருமுன்னால்; ‘இவன் இப்படித்தான், ‘‘போன்ற கவிதைகள் படிக்கும்போது குபீர்ச்சிரிப்பை உண்டாக்குவதுடன் சிந்திக்கவும் தூண்டும்.

கவிஞர் வாழ்க்கையை நோக்குவதும் கவனத்துக்குரியது வாழ்க்கை பற்றிய கவிதைகள், வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொண்டவர்களுக்கு, துன்பங்களும், சோதனைகளும் தூசுக்குச் சமானம் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகின்றன.

‘‘நான் ஒரு பித்தன்! என்ற கவிதையில் வரும் சில வரிகள் இவை.

இரவுபகல் நடக்கும்
இருவிழியும் சிவக்கும்
அருவியெனக் கவிதை வந்து பொயும்—என்
ஆசையெல்லாம் அதில் விழுந்து தோயும்

மனைவி மனம் ஏங்கும்
மனையில் இருள் தூங்கும்
கவிசையின்றிக் கற்பணத்தேர் ஒடும—என்
கவிதை நெஞ்சம் எண்மறைந்து பாடும்!

மாடி வீடுகட்டி
கோடி பொருள் தேடி
கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் என்னம்—நெருசில்
கூடிவாழ்ந்தால் ஏதுகவி உள்ளம?

கவிதையை முழுமையாகப்படித்தால் புதிய உவகை தோன்றும்.

‘‘போடுபிள்ளை சாபம்’ என்ற கவிதையில், கவிஞரின் சமத்துவ நோக்கும் பரந்த உள்ளமும் வெள்ளமாய்க் கொட்டுவ

தைக் காணலாம். துன்பத்தைக்கண்டு துவன்டுவிடாது துணிச்சலோடு வாழ்க்கையை எதிர் கொள்ள வேண்டும். என்ற கருத்தும் அதில் உண்டு, அதுவே கவிஞரின்வாழ்க்கை கவிஞர் கவிதையாய் வாழ்கிறார். என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்று. அவ்வாறே இரக்கம்; சமைதாங்கி; பம்பரம் எங்கள் வாழ்வு; முதலிய கவிதைகளிலும், துன்பத்தைக் கண்டு சோர்ந்துவிடக் கூடாது என்ற கருத்து இழையோடி நிற்பதை நாம் காணலாம்.

மன்வாசசீஸ் வீசும் அவரது கவிதை நடை, சொற்பிரேயோகம் முதலியன் அவரது கவிதைகளுக்கு மேலும் உயிருட்டுவதைப் பல கவிதைகளில் பரக்கக்காணலாம், ஏராளமான உதாரணங்கள் உள்ளன. எனினும் ஒன்றிரண்டை மாத்திரம் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்:

ஞாரங்கையிலே நெட்டுக்கூ
முறிக்கமரம் சாகுதென்று
ஞாரத்தார் பொஞ்சாதி
கொம்புகிறன், ஞாயந்தான்

(“நெஞ்சுவலிக்க நான் நடக்கிறேன்” கவிதையின் முதலடி இது)

‘கேட்டியளா வள்ளிமாயி
கிறுகிழுக்கும் சேதியொன்று
போட்டிருக்காச் சீவர் கடிதம்
பூபாலன கொண்டு தந்தான்’

(“பறக்கும் வாணமா பஸ்கட்டணம் மாமி” என்ற கவிதையில் வருவது)

இவையெல்லாவற்றையும் விட அழியல் கவிதைகளே கவிஞருது கவிதைவச் சிறப்புக்கு உரைகல்லாய் அமைகின்றன: குயற்றாயும், கவிதையும், உடலும் உயிரும் போல இனைந்தலை இயற்றகவூபப்பாடாத கவிஞர்களில்கூ. இயற்கையை பாடாவிட்டால் அவன்கவிஞரும் இல்கூ. கவிதையுள்ளம் உருவாவதே இயற்கையிலிருந்துதான், என்றாலும் அது மிகையாகாது. அவ்வாறே காதல், பெண் என்பவையும் கவிதையோடு பின்னிப்பினைந்த சங்கதிகள், இவையில்லாவிட-

டால் கவிதையில்லை. இயற்றக், பெண், காதல் முதலியவற் றைப் பொருளாகக் கொண்ட கவிதைகளும், சித்திரைத்திருநாள், பொங்கல் பற்றிய கவிதைகளும் மீண்டும் மீண்டும் படி ததுச் சுவைப்பதற்கேற்றனவ. ‘மயக்கி எழில் வீசும் எழில் கண்ணி’ ‘வரவேண்டாம்’ அவனுக்குஉவமையில்லை ‘வாவேவராது’ ‘உண்ணப்பிரியேன்’ போன்ற ஏராளமான கவிதைகளை கவிஞர் படைத்துள்ளார். பதச்சோருக்சிலகவிதைகள் இத்தொனுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாஞ்சிலா பொழிசையில் குடிசையின் முற்றத்துக்குருத் துமணலில் உட்கார்ந்து பேசும் கிளுகினுப்பு பலகோடிகள் கொண்ட ஹோட்டலில் பஞ்ச மெத்தையில் உட்கார்ந்திருந்து பேசும்போது கூடக் கிடைக்காது. குடிசையிலோரத்தில் தாயின் முழுங்கக் கட்டிக்கொண்டு கிளுகினுக்கும் ஆழந்தைகளின் மழிக்கீடான யசிழ்சிபிரேதாவனின் சங்கிதத்திலும் கிடைக்காது.

கவிதைத்தரும் உவரையும், அத்தகையதே, உள்ளம்மலர் போல விரிந்து விகிக்கச் செய்வது உண்ணமக்கவிதை, கவிஞர் செ. குணரத்தினத்திடம் அவ்வாருன கவிதைகள் உண்டு. கவிதையை வடிப்பதற்குத் தூயவுள்ளம் தேவை அதைப்போலவே கவிதையைச் சுவைப்பதற்கும் அத்தகைய தூய உள்ளம் வேண்டும் ரசிகமனி டி. கே. சியிஸ் உள்ளமபோல.

கம்பன், இளங்கோ, காவிதாசன் முதலியவர்கள் எழுதியதுதான் கவிதை என்போரும், ஹோ-சி-யின், பாப்லோ நெருடா, கலிங்கிப்ரான் முதலியவர்களை மொழிபெயரித்து சுவைப்போரும், முற்றத்து மல்லிகை பூத்துச்சிரிப்பதையும் கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

—அன்புமனி—

இரா நாகலிங்கம் (அன்புமனி)
உதவி அரசாங்க அதிபர்
களுவாஞ்சிக்குடி.

என் வாழ்த்து

சேனுக் குணரத்
தினத்தின் கவிதைகளைத்
தேனைய் ரசித்துத்
தினம் சுவைப்பேன்
ஆனதினால்
நெஞ்சில் மலர்ந்த
நினைவில் நிறைறமலர்க்கு
வஞ்சமின் றித் தந்தேன்
என் வாழ்த்து:

எஸ். டி. சீவநாயகம்

கொழும்பு
31-3-1986

என்னுரை

கவிதை என்றால் என்ன? அது எப்படி அமைய வேண்டுமென்று அறியாத பருவத்திலேயே கவிதை எழுதியவன்நான்.

என்னால் எழுதப்பட்ட முதற்கண்ணதேயே ஒரு சிறிய கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசீத் தட்டிக்கொள்ள்டது. அப்படியென்றால் அது கவிதை இலக்கண வரம்பிற்குள் கொஞ்சமாவது அகப்பட்டுத்தானே இருக்கவேண்டும்.

கவிதை எழுதுவது எப்படி? என்பதை அறிந்துகொண்டு அதற்கேற்ப கவிதையையாப்பதைவிட எதுவுமே தெரியாமல் கிருக்கிய கவிதை இலக்கண வரம்பிற்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அதிலேதான் உண்மையான கவித்துவம் இருக்கிறது. அந்தவகையில் எனக்குள் என்னையுமறியாமல் ஒரு கவித்துவம் முளைவிடுவதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

இதை அண்ணன் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களும், மாஸ்டர் சிவலிங்கம் அவர்களும் புரிந்து கொண்டு, என்னை நிறையவே கவிதைகளை எழுதும்படி தூண்டினார்கள். இதன்பின்னால் நான் ஓய்வில்லாமல் எழுதிக்கொண்டேயிருந்தேன்.

நிறைய எழுதலழுத பல இலக்கிய நண்பர்களின் தீடே கம் எனக்கு தானுகவே கிடைக்கத் தொடங்கியது. பிறகு எனக்கு பயம் ஏற்படத் தொடங்கியது. நான் எழுதுவதில் பிறர் பிழையிடிக்கக் கூடாதே என்பதற்காக கவிதைபற்றி அறிந்து கொள்ள நானுகவே பல பெரியவர்களை அனுகி என்னைக் கூர் படுத்துக் கொண்டேன். தினு எவ்-எக்ஸ்-சி நடராசா வித்துவான் அவர்களும், வித்துவான் வி-கி இராச அரை (இராசபாரதி) அவர்களும் நான் கூர் பெறத் திட்டியவர்களில் முக்கியமானவர்களாவர்,

முற்போக்கு, பிற்போக்கு, என்றெல்லாம் பேசுப்பட்டது. மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, என்றெல்லாம் போர் எழுந்தது. ஆனால் நான் மட்டும் எந்த அணியிலும் சேராமல் என்பாட்டுக்கு தனித்திருந்து எழுதிக்கொண்டேயிருந்தேன் நான் கவிஞர் கட்டு நாட்காலம் பத்திரிகை எடுப்பதைப்போல என்னுடைய ஆக்கங்களை இலக்கியில் இருந்து வெளிவந்து வெளிவந்து வெளிவந்து

கொண்டிருக்கிற பத்திரிகை ஆசிரியர்களெல்லாம் ஏற்று தங்கள், தங்கள் பத்திரிகையில் பிரசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தக்கால கட்டத்திலேதான் எனக்கு இரண்டுநல்லவுள்ளங்களின் நட்புக்கிடைத்தது மட்டக்களாப்பின் பிரபல எழுத்தாளர் திரு இரா-நாகரிசுகமு-'அன்புமணி' அவர்களும், பிரபல நகைச்சுணை எழுத்தாளர் ரீ பாக்கியநாயகும் அவர்களும் தான் அந்த இருவன்னங்களுக்கும் ஹரித்தானவர்கள். என்வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறை காட்டி, அடிக்கடி என்படைப்புகளின் குறை நிறைகளைச் சொல்லி என்னை என்னை ஒரளாவிற்கு இக்கியவுவில் அறிமுகமாக்கி வைத்தார்கள். சோம்பிக்கிடக்காமல் தினமும் எதையாவதை முதிக்கொண்டிருப்பவன்நான். கடைசி மூச்சள்ளவரை எழுதிக்கொண்டே ஈண்களை [ஆடியிட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் நான்.

கவிதை எழுதுவின்ற பைத்தியக்காரத்தனத்தால் (அப்படித்தான் பவர் கொண்டார்கள்) நான் வாழ்க்கையிற் பல தோல் விட்டோச் சங்களுக்கிறேன். ஆனால் அப்பைத்தியக்காரத்தனத்தான் எனக்கு மக்கட்சமுதாயத்தில் ஒரு மதிப்பைப்பத்தேஷுத்தந்தது என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை.

முன்று நாண்குபுத்தகம்போடுமொவிற்கு என்னிடம் நிறையவே கவிதைகள் இருந்தாலும் இப்படி ஒரு புத்தகமாவது நான் வெளியிடுவேனென்று கனவிலும்நினைத்திருக்கவில்லை. காரணம் என் இயலாமைதான்; ஏழ்மைநிலை என்னை உசம் பாமல் கடியிடப்போட்டு விட்டது. என்றாலும் இறைவனின் செயலால் கிழக்கிலங்கையின் பழும்பெரும் எழுத்தாளரான திரு வ.அ இராசரத்தினம் அவர்கள், நான் கேட்டுக்கொள்ளாமலேயே “எப்படியாவது உனது கவிதை” நூலை நானே வெளியிடுகிறேன்! “என்று முன்னால் வந்து நின்றார்.

துணிந்து நூலை வெளியிட ஆயத்தமானேன்; எனது நெருங்கிய நன்பர்களில் எனக்குப் பக்கதுணையாக நின்றார்கள். எனக்குப் பல வழியிலும் பக்கப்பமூக நின்ற புத்தகம் வெளியிட வேண்டிய ஆலோசனை தந்து அட்டைப்படு அமைப்பையும் அமைத்துத்தந்து, சருக்கத்தாழூர்கள் அனிந்துரை

யெயும் எழுதித்தந்த அண்ணன் அன்புமணி அவர்களுக்கு நான் என்றும் நன்றியடையவானேன். இடுத்து இத்ராலூ குனது அச்சுக் கூடத்திலேயே அச்சிட்டு எனது தந்தைபோல பல உதவிகளையும் செய்து தந்த திரு. வ. இராசரத்தினம் அவர்களுக்கு தலை வணக்குகிறேன்.

தன்பெயரைச் சொல்லக்கூடாதென அன்புக்கட்டளையிட்டு முதன்முதல் இந்தப்புத்தகம் வெளிவரக் காலாயிருந்த நைலீரியாவில் கடமை பார்க்கும் எனது இலக்கியரசிகரா கிய நண்பநுக்கும் நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அடுத்து கவிதைகளை பிரதிபண்ணி த்தந்த என்மனைவிக்கும் மகள் வாசுகிக்கும் எனது நன்றினன்.

மெய்தான் என்னுடைய கவிதைகளைப்பற்றி ஒரு வரிகூடச் சொல்லவில்லையே;

‘காக்ஞைக்கும் தன்குஞ்ச பொன்குஞ்ச’ என்பதைப் போல என்னுடைய கவிதைக்குமந்தைகளைவாம் எனக்கு ஒவ்வொரு வகையில் பொன்போலவே தெரிகிறது. உங்களுக்கு எப்படி இருக்குமோ அறியேன். படிப்பதும், சுசிப்பதும், சுவைப்பதும், கழிப்பதும் அது உங்கள் பொறுப்பு.

தீங்கள் எப்படியும் எஞ்கவிதைகளை விமர்சிக்கலாம், ஆனால் எலக்கு.....என்னுடைய மனதினிருந்த ஒரு பெரிய ஆஸ்திரவேறிவிட்ட மகிழ்ச்சி அந்த மகிழ்ச்சியில் உங்களிடமிருந்து நான் விடைபெறுகிறேன்.

வணக்கம்

3ம் குறுக்குத்தெரு
அமிர்தகழி
மட்டக்களப்பு:

செ. குணரத்தினம்

ക്രിസ്ത്യൻ മരാള

பரந்தாமனுக்கு ஒரு பாச மடல்

காய்ப்பு மேனியனே கமலக்கள்ளு

கடிதமொன்றை நானென்முதி உனக்கனுப்ப
பேயாக அலைந்தலுத்தேன் விலாசம் தேடி!

பிட்டிசங்கள் போடுவோர்க்கும் தெரியவில்லை
'ஆயர்பாடி' என்றார்கள், கண்ண வென்று

அப்படியே விலாசமிடு கிடைக்குமென்றார்'
மாயவனே நீயெங்கே இருக்கின்றாயோ'

மடல் வரைந்தால் அது உனக்குக் கிடைக்க வேண்டும்

ஆனதினால் அவர்கள் சொன்ன முகவரிக்கு

அனுப்பால் கடிதமறை அப்படியே
நானென்முதி நமது சிந்தாமனியில்

தீர் படிக்கப் போடுகிறேன்; தயவு செய்து
பாரப்பா பார்த்த சாரதியே கொஞ்சம்

பக்தியடன் நினைத்துதிக்கும் மக்கள் வாழ்வில்
வேறோடு விட்டதுயர் வினைகள் மாற

விரைவாகச் சக்கரத்தை வீசிவாராய்!

தேவர்படும் துன்பத்தைத் தீர்த்துக்கட்ட

தேரேஹிப்போனவனே பாண்டவர்க்காய்
தூதுசென்று துரியர்படை தூளாய்ப்போக

துணைநின்ற செடுமானே இன்றும் நாட்டில்
பாதகரீகள் வாழ்த்தான் செய்திரூர்கள்;

பாஞ்சாவி துடிதுடிக்கத் துயிலுரிந்த
பாவியராம் துரியர் துச்சாதனர் போல்

பாரெல்லாம் கோடியவர்கள் வாழ்கின்றார்கள்!

தெபத்தை ஏற்றியுனைத்துனம் பணீந்து
 தேவாதிதேவனைரு போற்றி வாழ்வோர்
 பாவத்தில் உழலுவதா; கண்ண எங்கள்
 பக்கத்தில் நீயோடி வரச்சுடாதா!
 சூபத்தில் மிறந்தவரா நாங்கள்! நீதி
 சாஸ்திரத்தை எதிர்ப்பவரா சொல்லு கண்ண!
 கோபத்தில் இருக்கிடதர் வரையவில்லை
 குழப்பத்தைத் தீர்ப்பதற்காய் எழுதுகிறேன்
 அரச்கமனம் படைத்தவரைத் திருத்தி நாட்டை
 அஹிப்சைவழி நடத்திடத்தீர் ஏறுகண்ண!
 இரச்குணம் உன்னவர்கள் இங்குவாழ்ந்தால்
 எந்நானும் இன்பமின்றித் துன்பமிள்ளை!
 வரப்போகும் தீபநந்தாளில் உந்தன்
 வரவை எதிர்ப்பார்க்கின்றேயும் வாவா கண்ண
 தரப்போகும் பரிசென்ன எங்களுக்கு
 தரணியிலே ஒற்றுமையை விழுத்ததுச் செல்வாய்.

நன்றி இறைவா!

வாணத்தைப் படைத்திலே—பல
வர்ணத்தைக் கொடுத்திறைவன்
மேகத்தை வெவ்விட்டான் — சீன
மீன்களையின்ன வைத்தான்!

நிலாவோன்றை ஓட்டவைத்து—அவன்
நீரிலும் மலரை வைத்தான்!
அலைகளைப் புரானவைத்து—அதன்
அடியிலே முத்தை வைத்தான்.

பலைகளை அடுக்கி வைத்து—ஈங்கு
மான்களை மேடவிட்டான்!
நிதிகளைப் பாயவைத்து—அதன்
நெரிவிலே ஆழங்க வைத்தான்.

பறவைகள் பல படைத்தான்—அவற்றை
பாட்டுக்கள் படைவைத்தான்!
மனிதவைப் படைத்திறைவன்—இவற்றை
பாரடா என்று வைத்தான்.

பணமின்றிப் பார்த்துக்கேட்க—இந்த
பலகோடிக் காட்சியெல்லாம்
படைத்தவா உமக்கு நன்றி—எம்மை
பலகாலம் வாழ வைப்பாய்!

திருமுருகா வா முருகா

வேஷ்பிடித்து மயிலைறி வீதி வரவேண்டும் - சந்தன்
விழாக்காண ஆறு முத்தோடு வரவேண்டும்
நான்முழுதும் நினைந்தலை நான் பாடவேண்டும் - சதிர்
காமமெல்லாம் சுந்தனுரு காட்சி தரவேண்டும்

மாணிக்க கங்கையிலோர் படகு வரவேண்டும் - தங்கம்
மாணிக்கம் அதனிடையே பளபளக்கவேண்டும்
சாமிப்பீர் மீதிருந்தே தூள்ளி விழவேண்டும் - ஒடம்
சரியாமல் வேவைண்ட தாங்கிடவும் வேண்டும்

வள்ளி தெய்வா ணையுடன் அங்கிருக்க வேண்டும் - நான்
வாழ்த்துப்பா பாடியங்கு மகிழ்ந்திருக்கவேண்டும்
வெள்ளிநிலா ஓளிபழப்ப தென்றல் வரவேண்டும் - ஒடம்
விரைந்திடவே பக்தரெல்லாம் வனங்கிடவும்வேண்டும்

காவடிகள் சன்னதியை நிறைத்திடவும்வேண்டும் - இந்த
காட்சியிலைக் கண்டிடவே கந்தன் வரவேண்டும்
நேரயிரொடிகள் வாராமல் சுதந்தருள வேண்டும் - வேலன்
நேராகப் பக்தரூடன் பேச வரவேண்டும்

நன்மையுன் திருமுருகைக் காட்டிடவும்வேண்டும் - இந்த
உலகமெல்லாம் கிடுகிடுத்து நடுங்கிடவும்வேண்டும்
திருமுருகா வாமுருகா தெஇர்காமக்கந்தா - உன்
திருக்கோலங் கான்பதற்கு ஆவறுற்றேனப்பா!

கதிர்காமம் வாழுகின்ற வேலவா!

கதிர்காமம் வாழுகின்ற வேலவா - உண்ணோ
காணுமல் வாடுகிறேன் ஓடிவா
கிரிக்கின்ற முகம் காணப் பேரவா - நான்
சிக்காரக் கலி சொல்வேய் ஓடிவா

தந்தைக்கு உபதேசம் செய்தவா - அகரா
தலைகளை வேல்கொள்ள கொய்தவா
செந்தமிழ் மழையை நீ பெய்தவா - நான்
சிக்காபக் கலிபாட ஓடிவா

தூள்ளாக்குப் பழம் போட்ட கிள்ளவா - வள்ளி
ஆம்மையாரிச் மனம் நினைறநீத மன்னவா
எப்போதும் ஏங்கற்றும் என்னமார் - எனக்கு
இன்றே வந்தருள் தர ஓடிவா!

கந்தனுக்கு எந்தன் வந்தனம்

கந்தனுக்கு எந்தன் வந்தனம் - அவன்
கழுவிலிலே மனக்கும் சந்தனம்
திந்ததெய்திராம் வோலன் பொன்முகம் - அவன்
சிங்காரக் கீகாவிலே ஈன்மனம்

புள்ளியில் முருகன் வாகனம் - குறத்தி
வள்ளியில் அவனின் சீதனம்
பின்னோத்தமிழ் குமரன் ஆதனம் - அவன்
இல்லையென்றால் ஏது பூதலம்

தங்கவேல்தூண் அழகன் ஆயதம் - அதில்
பெஷங்குங்கழிவே நூறு ஆயிரம்
எங்கும் முருகன் இளிய ஊர்வலம் - அவன்
இல்லையென்றால் ஏது மகநிலம்!

ஷ்ரீமதைக்

வாயி மகள் முகம் சிவந்தாள்

சல சலத்து ஒடிவரும் வாவி நீரில்
 சட சடத்து இறக்கைகளை விரித்து நீந்தி
 பல பலத்து விடிவதற்றன் மீன் பிடித்துப்
 பசியாறும் நீர்க்கரசக் கூட்டமெல்லாம்
 கெலவெலவத்துப் போய் நடுங்க, பாயும் ருஹும்
 வீசுகளின் எழுகின்ற பாரை மீனும்
 சலகலப்பை ஊருக்குன் ஏற்படுத்த
 கதிரவனுர் மேதுவாக எட்டிப் பார்த்தார்!

இளங்கதிரின் ஒளியினிலே வாவி செய்க்குதம்
 இரகபெணப் பளபளத்து இங்பழுட்ட!
 அழுகான புன்னின்கள் கீதம்பாடி
 அயனிலுள்ள நாவஸ்களில் கூட்டம் போடு
 பழக்கமுள்ள நண்பனைப்போல் தென்றால் காற்று
 பக்கத்தில் போயிருந்து கீச்சமுட்ட!
 வழக்கம் போகு ஆயிரமாய் அலைகள் சேர்ந்து
 வாவிமகள் மேனியதைத் தடவிக்கொள்ளும்!

பாடும் மீன் வாவிமகள் பருவம் கண் ①
 பகவவனுர் படக்கென்று இதழில் கிண்ண!
 ஒடிவந்த கடல்லீலன் தாங்கொண்டலுமல்
 உயிர் போகும் வேகத்தில் பாய்ந்து துள்ள
 ஆடுவின்ற புன்னைமரக் கிளையில் ரெண் ②
 அனிலிருந்து அச்சுச்சோ என்று பார்க்க
 நீட்டுக்கோடிலங்கும் வாவிப் பெண்ணே
 நிலையுணர்ந்து நானத்தால் முகம் சிவந்தாள்!

கோட்டுக்கிளிமலை

காட்டுக்கிளி இராவிரா
காட்டு - காட்டு காக்கவிடுமொய
காக்கவிடு இராவிரா
காட்டு காக்கவிடு
காட்டுக்கிளி இராவிரா

கோட்டுக்கிளிமலை மழைத்துளிகள்

கோட்டுக்கிளிமலை மழைத்துளிகள் கோட்டா கோடி - வில்லை
விட்டுப்பூம் அம்புகள் போல் விரைந்து, ஆடி
மட்டுகின்ற மரக்கிளை மேல் மோதிவென்று; மழை
மட்டில்லை மற்று சியுடன் குடிசையுள்ளே - தன்
கட்டிலிலே படுத்திருப்பா ஜே '' ஸ்த்ரை என்னவீ
நெட்டுடப் படிங்களைல்லாம் நிசைத்து நிற்க - ஒரு
பட்டமஞ்சி தன்பாட்டில் பதைத்து விம்மிக
கட்டையப்பா நானென்னே, நனைக்க வேண்டும் - என்று
கோட்டுக்கிளிமலை மழைக்கது சொல்லி நிற்க
பக்கத்தில் நின்ற செடி மரங்களைல்லாம் - இதைப் பார்த்து
போல் நடித்து நிற்பதைப்பார்.

என்று வரும் இன்பம்

மலரோடு தென்றலுக்கு
 மறைவிலென்ன பேச்சு — அதன்
 மணத்தோடு இங்குவர
 திருமனமா ஆச்ச?
 பலரோடு உறவாடும்
 தென்றலுக்கேன் குழந்தி — இதை
 பாவமென்று சொல்யார்க்கும்
 இல்லை மனச்சட்டி!
 அழகான மலர் சிரிந்தால்
 ஆசை யென்ன ஆசை — அதை
 தவறுக என்னி நிதம்
 கொள்ளலாமோ போகது!
 புரியாத பாவிமலர்
 சொரிவது ஏன் தேவை — பாவம்
 புத்தி சொல்ல மலருக்கு
 ஒருவருமேயில்லை!
 அளவோடு சிரிப்பதற்கு
 மூடியாத பருவம் — எந்த
 கனுபவமும் இல்லையென்றால்
 இதுதானே துயரம்
 பழகவரும் எல்லோரும்
 நல்லவரென்றென்னம் — மலர் முடிவு கூடாது
 பாவமிவாத வாழ்வினிலே
 என்று வரும் இன்பம்?

!துகைப்பாடு சுலைக்ஷ்மை

யானாலு கூரு கூறுவது
யாப்பா தாபவி யாகு மூலக்கூ
கணச்சூம்-ஶாகாலி நூலிப்பாலு யாகுவிட்டு
!கொடு சிரியப்பாலு நாகத்தாகர்ப்பாகலி

நிபுப்பாலீ-ஏநு இந்த நீல்கூ
ஏநு கூய்விலிம்து மூறு காலி நூ எநு
ஞ்ஞாக்கு-நாக்கு ஜவகீப்பர்காப பின்னாங்கிலினோ நாக
ஏநுகூ யாக நூதா யாகுவிட்டு நாக

துக்குவம்

ஒழுகை ஏந்துயம்
ஏநு கூய்விலிம்து நாகாங்கிலினோ நாக
ஏநுகூ வரிசெயக சூரிய ஏநுகூ

நீகர்சூந்த நிபுவீரிடு
நீகர்சூந்தாக ஏநுகூ
நாகத்து-நாகாபவி ப்ளாட்டாலு நீகர்சூ

வாழ்க்கை ஒரு தொடர்க்கதை!

பிறந்து வந்த நான் முதலாய்
புதைகுழிக்கும் போகு டாட்டும்
தொடர்ந்துவரும் துண்பமொரு கோடி-வாழ்க்கை
தொடர்க்கதைதான் இன்பமதில் பாதி!

அன்னை கந்தை அரவணைப்பில்
அன் னெனன்றும் தம்பியென்று
என் னியென்னிப் பார்ப்பதிலே இன்பர்-பின்னால்
ஏன் பிறந்தோம் என்று வரும் துட்டாம்!

வயதுவர வாழ்வயர
சுச்சியெல்லாம் தேடிவர
அயவவன்போல் சொந்தமெல்லாம் தோனும் அங்கே
அவரவரின் சுயநலமே எாழும்!

ஒரிலையில் உண்டவர்கள்
ஒன்றுக் வாழ்ந்தவர்கள்
போர் வெறியில் இரண்டாகப் போவார்-ஒர்நான்
புதைகுழியில் ஒன்றுக்க் காவார்!

தந்தையென்றும் தாயென்றும்
தாரமென்றும் மாறிமாறி
வந்தகதை முடியுமட்டும் வாழ்வார்;-மனிதர்
வந்த வெலை முடிந்து விட்டால் போவார்!

மானமொன்று இருக்குதென்று
மறந்துவிட்ட மனிதர்களே
பிருக்காக இவ்வுலகில் வாழ்வார்-அவர்
மேலெழுந்து பறந்தாலும் தாழ்வார்!

எப்படியோ மனித ஜாதி
என்று விட்டால் இவ்வுலகில்
சற்றிவரும் அவன் பின்னால் தொல்லை-வாழ்க்கை
மதாடர் கதைதான் இதற்கு முடிவில்லை!

இறைவன் எம்முடன் வாழ்கிறுன்

பெண்ணுக்குள் உருவான மாணிடன் — இந்த
மன்னுக்குள் ஓர் நாளில் தூங்குவான்
கன்னுக்குள் மனியான ஆண்டவன் — காட்டும்
கன்கட்டி வித்தைகள் ஆயிரங்!

ஆயிரம் தீட்டங்கள் போடுவான் — மனிதன்
ஆணவழி கொண்டிங்கே ஒடுவான்
ஆவியை விட்டோர் நான் ஒடுவான் — இதை
பூமியில் யார்மாற்றக் கூடுமோ

எல்லாமே நானென்று சொல்லுவான் — நிறைந்த
செல்வத்தினால் வாழ்வில் தூள்ளவான்
எல்லாமே ஆண்டவன் வல்லமை — என்று
இல்லாத போதுதான் என்னுவான்!

அதிகாரம் கொண்டு போராடுவான் — இங்கே
மதியாமல் எவரையும் சாடுவான்!
விதியென்று ஓர் தாளில் தேறுவான் — அந்றே
கதியென்று தேவனைத் தேடுவான்!

ஆண்டவன் பக்கத்தில் வாழுவான் — இவன்
வேண்டுமென்றே தள்ளி ஒடுங்கான்
பூண்டோடு எல்லாமே பேசனபின் — கதி
ஆண்டவனே என்று பாடுவான்!

அந்தமும் ஆதியும் ஆண்டவன் — எங்கள்
சொந்தமும் பந்தமும் ஆண்டவன்
என்று நாம் பூமியில் வாழ்ந்திடில் — இறைவன்
என்றுமே எம்மோடு வாழுவான்!

ରେଣ୍ଡାଜିପ୍ପାମ୍ ରେନ୍ଟାଲ୍‌ବିଲ୍ ଏଂଡରିକ୍

கால்நீ — சுருக்கி விட விரைவாக விடுவது தூண்டில் விடுவது
கால்நீ — சுருக்கி விட விரைவாக விடுவது தூண்டில் விடுவது

**ప్రశ్నలు — ఈ మాటల్లాచల్ నుండి వాయిదలు
సమాజిక లోపాలు కుంఠ మాటల్లు!**

ଫୁଲି — କେବଳରୁ କାହାରେ ନାହିଁ ଏହିପାଇଁ
ଗପିବାକୁ କୁଣ୍ଡଳ ପାରାଯା ଦେଖିପାଇଁ

தந்தியக்கூட்டு சிலை கீழேயேப்போன்று வருமாறு வருமாறு தரையின் கீழ் கிடக்கிறதோடு ஒவ்வொரு முறை முறை நம்பி நடக்க ஒழுங்கவையில் நாச்சி கூடுதல் வருமாறு நல்நுது துடுக்கிறேன் என்கிறோம் நான் கூடுதல் நாம்

நெஞ்சத்தைத்திடுமிருந்து வேசியதாலென்னகால ம்பாக்கில் நன்பறும் பகையாறுர்—நெஞ்சுமிகால ம்பாக்காலே ஒவ்வாபதி வருஞ்சை நிழிக்குதும்பலந்துகூட குறிந்திடங்கள் கூட மாண்புவதை வேதனை தரலானார்! ! காரம் குடுப்பு சீர்

நீதிக்குப்பணிந்து நேர்வழி சென்றேன்
நாட்டுக்கும் பலையானேன்—நான்
ஆருக்கும் திலம் எண்ணுமல் வாழ்ந்தேன்
அதிலுக்கில் தனியானேன்!

நல்லவர்வாழ நான்பணி செய்தேன்
நன்பர்க்கு எதிரானேன்—அன்பு
வெள்ளத்தில் நீந்தி விளையாட நினைத்தேன்
வேரற்ற மரமானேன்!

ஆசையைக் கொன்றுவிடு

புத்தகும், யேசுவும், காந்தியும், நபிகளும்
பூர்யில் பிறந்தார்கள் — பல
தத்துவம் பேசியே இத்தழை மந்தழை
திருத்திட முயன்றார்கள்!

எத்தலை மத்துவம் சொல்லிய போதிலும்
இப்புவி திருந்தலில்லை — மனிதன்
செத்திடும் நாள்வரை ஆசைகள் வாழ்வதால்
தீவைகள் குறையவில்லை!

அழகிய மனைவியும் அரசனுயிப் பத்யுவிம்
அறிவில் கடல் போனும் -- கோடி.

நிலபுலன் செல்வமும் நிறைத்திட எல்லோர்க்கும்
நெஞ்சிலே ஆசையுண்டு!

ஒல்லைகப் படைத்தவள் உண்மை அறிந்தவன்
ஒருந்தார்க்கொல்வொன்றை கொடுத்து
கலகத்தை உண்டாக்கிக் கைவொட்டிச் சிரித்திட
காலம் சமங்கிறது!

ஸ்ல்வியும், செஸ்ல்மும், வீரமும் ஒன்றாக
காலம் கடத்தவில்லை! — இதை
வல்ல இறைவனே விரும்பவில்லை ஆனால்
மனிதன் விரும்புகிறான்
போதுமென்ற மனம் இல்லாத மனிதனை
பூமியில் ஏன் படைத்தாய்! வீணை
ஆசைகளைத் துண்டும் நெஞ்சத்தினை இங்கே
ஆண்டவா ஏன் கொடுத்தாய்!

ஆசைகள்தான் இந்த மாணிட வாழ்க்கையை
ஆட்டிப் படைக்கிறது! — நெஞ்சில்
ஆசைகள் இல்லாத மாணிடர் வாழ்ந்தால்தான்
அமைதி பிறந்து வரும்!
ஆசையைக் கொல்லாமல் பூமியில் என்றுமே
அமைதி பிறக்காது! — இங்கு
ஆண்டவன் நேராக வந்து குதித்தாலும்
அகிலம் திருந்தாது!

காந்தல்

பொங்கிக் கவிபாய் புலவன்

புகழ்வாழும்

பருவங்க தோக கழபுண்ண

பருவங்க விளையாடும்
பரவை விழி பேசும்

இடையெயக் கொடியென்று
என்னிக் கிளி வந்து என்றையாடு என்றையாடு
எதையோ கணியென்று கேட்டுக்கூடிய கூட்டுரை
என்னித் தடுமாறும்! கூட்டுரையாக ஏதுமாறுமாக
இதையென் விழி பார்த்து புதுப்பிரை புதுப்பிரை
ஏங்கக் கவிபாயும்!

சற்பக் குழலாடி
செந்தேன் இதழ் தேடும்
சிற்பம் நடந்தாடி
சிரிக்கும் ஏழில்போல
பட்டுத்தளிர் மேனி
பக்கம் வரும்போது
கொட்டும் மழைபோல
கோடிக்கவி பாயும்!

சங்குக் கழுத்தாடே

சங்கத் தமிழோடி
செந்தேன் இதழாலே
சிந்தாய் வெளியானும்!
கொங்கைக் குமையோடு
குமரி அவள்வந்தால்
பொங்கிக் கவிபாயும்
புலவன் புக வாழுமா!

நெஞ்சிஸ் ஒரு மலர்

கண்படுமே என்றுதானே

கண்முடிக் காதல் தந்தாய்

நெஞ்சமைக் நான்பார்க்க வேண்டுமென்றே — அன்பே
நீவிழியை நிலம்தாழ்த்தி நோக்குகின்றூய்!
கொஞ்சவரும் நான்பார்த்துச் சொல்லுவதற்கா — நீ
கோடெழுதிப் பெருவிரலால் குறிபார்க்கின்றூய்!

மஸ்விகைப்பூச் சரமெடுத்துச்சுடு என்று — என்னை
மயக்கியெழில் பல்வரிசை காட்டுகின்றூய்!
நல்லதமிழ்ச் சொல்லுவதூத்துப்பாடு என்று — நீ
நங்கணமாய் மாறிமொழி பேசுகின்றூய்!

பட்டுவெண்ணக் கட்டுடலைப் பாருமென்றே — அன்னப்
பேடுநக மெல்லநடை போடுகின்றூய்!
இதாட்டமூந்து ஆக்கிடுங்கள் என்றுதான — நீ
தள்ளிவந்து புள்ளிமானுய் ஒடுகின்றூய்!

சீரவரிசை கொண்டுவர வேண்டாமென்றே — நீ
செநுக்கிவைத்த பொற்கிலையாய் மாறிநின்றூய்!
நேரெந்திரில் நின்றுல்வேங் பாடுமென்றே — நெஞ்சில்
நீயோர விழிக்கோலம் போடுகின்றூய்!

எம்மதிரும் சம்மதந்தான் எனக்கு என்று — நீ
என்னெதிரில் பேசாமல் மொழமானுய்!
கண்படுமே பார்த்துவிட்டால் என்றுதான — அன்பே
கண்முடி எனயைணத்து காதல் தந்தாய்!

ஒயாமஸ் நான் பாடும்
ஓராயிரம் பாடல்
உன் காதில் விழவில்லையா

ஒயாமஸ் நான் பாடும் — மாண்பு சூரி விழவில்
 ஓராயிரம் பாடல் உன்காதில் விழவில்லையா — அன்பே சூரி விழவில்
 உனக்கெண்மேல் மணவில்லையா!

தேயாத நிலவாக — தேயாத நிலவாக விழவில்
 தெனை ஒளிவீசி நீவந்தால் அழகில்லையா — பாடல் விழவில்
 நான்தந்தால் சுவையில்லையா!

மானுக நீ துள்ளி — மானுக நீ துள்ளி சூரி விழவில்
 மயிலாக நடமாடி பாலாணன் நான்பசர்க்கவா — கவிதை
 பலகோடி நான்பாடவா

பாலாக நீ வந்து என்ன உள்ளத்தில் என்ன உள்ளத்தில் என்ன
 பாய்வாயென் உள்ளத்தில் என்ன உள்ளத்தில் என்ன
 என்ன என்ன நான்வாழ்கிறேன் — கோடி இன்பங்கள் அதில்காண்கிறேன்!

கவிதை பிறவாதோ

வினாப் பாடங்கள்

நிலவுப் பெரய்க்க வதன்த்தில் — இரு

நீல விழிகள் யோகி

அழகுச் செவ்வகைய் இதழோரம் — சூது

அள்ளக் கவிதை பிறவாதோ!

ஒழுமீநீர் மேகக் குழலாடி — அவள்

மலையாம் தனத்தில் விலையாட

இளநீர் போல தெஞ்சத்தில் — கவிதை

இன்ப நதிகள் பாயாதோ!

அமிர்தம் கடைந்த மொழிசேர்த்து — அவள்

‘அத்தான்’ என்று சுவைகூட்டி

தனியே வந்தென்கை தொட்டால் — கோடி

தமிழ்த்தேன் கவிதை பிறவாதோ!

யின்னல் இடையில் மகராடை — அவள்

மேணி யெல்லாம் பொன்னுடை

அன்னநஸடயில் அவள் வந்தால் — கவிதை

அலையாய் நெஞ்சில் பிறவாதோ!

மெழுகில் வடித்த சிலையாக — அவள்

மலரில் விழுந்த பனியாக

கனவில் வந்து கிளியாக — அவள்

கதைத்தால் கவிதை பிறவாதோ!

குறைங்கிட விரும்புவது
ஏன் சூல்தாபதி போகவினாயக
ஒன்றியாக விரும்புவது
நீண்ட விரும்புவது

பொங்கலுக்கு நான் வருவேன்

“ மாங் களியே எனதினிய
மச்சாளே உனதழுகு,
நான் விழிகள் தெத்திலுடு
மாருமல் என்மனதில்
தேன் சொரிந்து என்னைநிதம்
தென்பூட்டிச் சிரிக்கையிலே
தான்தோன்றித் தங்மாய் நான்
தள்ளியுனை வெறுப்பேனு! ”

தங்கத்தின் விலை யேற்றம்
தனியாது உன்னுடைய
சங்கொத்து கழுத்தெல்லாம்
தகதகக்கத் தாவிகட்டி
சிங்கார மணவறையில்
சிரிப்பூட்டிப் பார்த்திருக்க
உங்கப்பன் சிதனமாய்
ஒஞ்சல்ட்சம் தரவேண்டும்! ”

இப்படி நான் சொல்லியது
எல்லாம்மெய் பொய்யில்லை
தப்புத் தான் என்னுடைய
தவறுகளை உணர்ந்து கொன்டேன்
பெப்புளி தொடங்கி
உருளைக்கிழங்கு வரை
கொப்பேறி உயாந்ததனால்
கொஞ்சம் பயந்து விட்டேன்!

மாறிவரும் இவ்வகீல்
 மளமளவெனப் பொருள்கள் விலை
 ஏறிவரும் அதிசயத்தை
 எண்ணிப் பயந்திருத்தால்
 நாறிவிடும் நம்வாழ்வு!
 நங்கிக்கை கெட்டுகிடும்!
 ஆறிலும்சா நூற்றிலும்சா
 அஞ்சாமல் செயல் படுவோம்!

புத்தாண்டில் மலருகின்ற
 பொங்கல் திருநாளில்
 அத்தான் நான் உண்ணுடைய
 ஆசைகளைத் தீர்த்து வைக்க
 மஞ்சல் கயிறு கட்டி.
 மணம் முடிக்க வந்து இலேசன்
 அஞ்சாடே அஞ்சகமே
 ஆவலுடன் பார்ந்திரடி!

சுதா சூரை நிதியானம்
 விழுவி ஒடி கூவு
 சாங்குவிபு பாலையில்
 எங்கு விசுவங்கில்
 விடுவிவி கூரை நிதியானம்

கல்லான இதயமா உனக்கு

இரவீரவாய்ப் புகையிரதம்

இருள் கிழித்து ஒடு

இருவர் மனக் ரூங்குகளும்

எங்கெங்கோ தாவ!

அருகிருந்த தோழியரும்

அல்விவிழி மூட!

உறங்காமல் நம் விழிகள்

ஊமை மொழி பேசி

இருந்த தெல்லாம் என் விழிகள்

இன்று விண்மி அழவா!

கல்லான இதயமா உனக்கு

கொல்லாமல் கொல்வதா இலக்கு

பிரயாணக் காதலுக்கு

பெயர் பொமுது போக்கு

தொடராது இடைநடுவே

துண்டாகிப் போகும்!

உனர் வில்லை ஒட்டாது

உயிர் கூட இல்லை!

என நினைத்த என்மனதில்

ஈச்சை முன்னால் குத்தி

எனைவனதத்துப் போன்றே

இரக்கமற்ற பாவி!

கல்லான இதயமா உனக்கு

கொல்லாமல் கொல்வதா இலக்கு

பட்டணத்தில் நாள் படித்து
 பட்டம் பெற நெஞ்சில்.
 திட்டமிட்ட பெற்றேர்கள்
 தெய்வங்களை வேஷ
 விட்டார்கள் என வெளியே
 வேதனையைத் தாங்கி
 அடியவர் கோட்டை வெல்ளம்
 காலடியில் விழ
 கெட்டவழி காட்டி யெனக்
 கெடுத்து விட்டாய் பாலி!

கல்லான இதயமா உனக்கு
 கொல்லாமல் கொல்வதா இலக்கு

ஆன் கெட்டால் சம்பவமாம்
 அறிவுகெட்ட சமூகம்!
 நாம் பெண்கள் தவறிவிட்டால்
 நச்சரிக்கும்; உலகில்
 ஏன் பிறந்தேன் பெண்ணை
 எந்நாளும் அழவா
 மான் பிறப்பு எடுத்தாலும்
 மறுபிறப்பில் உண்ணை
 நான்பறந்து பழி தீர்ப்பேன்
 நாடறிய ஒர்நான்!

கல்லான இதயமா உனக்கு
 கொல்லாமல் கொல்வதா இலக்கு

பாஸ் நிலவே என்பக்கம் பறந்து வாடி

நீவான் குளத்திடையே நீந்துகின்ற
 நிலவேந் கரையேறி வருவதெப்போ!
 கோலமா எழில்காட்டும் தோழிப்பென்கள்
 கூட்டுமாப் தாரகைகள் உன்னேவட்டு
 ஒடிப்போய் அவரில்லம் புகுவதெப்போ!
 ஓர்சமுடன் நானுள்ளைத் தொட்டுதொட்டு
 ஓர்கோடிக் கவிதைகளைப் பாடிப்பாடி
 உண்ணமயின்பம் பெறுகின்ற நாள் தானென்றே!

நீந்தியது போதுமெந்தன் நிலவே வாவா'

நிம்மதியாய் உன் மடியில் தலையை வைத்து
 தீந்தமிழ்ததேன் கவிபாடித் தமிழ் மாதாவின்

திருவடியில் சமர்ப்பிக்க எனது நெஞ்சும்
 ஆவல் கொண்டு பாடுதடி அழகே வாவா

அந்தரநதில் நீராடி ஆடை மாற்றும்
 பால் நிலவே பறுவத்தை வீணுக்காமல்
 பாலனென டக்கத்தில் பறந்து வாடி!

காதல் போதைய என்ன வென்பேன்

ஆயிரம் நிலைவு வரும் — இனப்
அலையதில் புரணு விழும்
தாயையும் வெறுக்க வரும் — காதல்
தவிப்பையான் என்ன வென்பேன்!

சள்ளன்று கோபம் வரும் — அதிலே
சடச்சடப் பதிலும் வரும்
வெல்லம்போல் மொழியும் வரும் — காதல்
வெறியை நான் என்ன வென்பேன்!

சந்தேகம் கோடி வரும் — அதிலே
சஞ்சலம் ஒடி வரும்
சந்தியும் சிரிக்க வைக்கும் — காதல்
சனியனை என்ன வென்பேன்!

தாக்கம் குறைந்து விடும் — அங்கே
துயரம் நிறைந்து விடும்
ஏக்கம் மலிந்து வரும் — காதல்
எமைனையான் என்ன வென்பேன்!

பாலும் கசந்து விடும் — எந்தப்
பாட்டும் புளித்து விடும்
பாரும் மறைந்து விடும் — காதல்
போதைய என்ன வென்பேன்!

வரவே வரா தூட்டினா

கண்ண

தட்டிச்

ஆணி

கஞ்சமலர் போன்றழகு வதனம் — கொல்லவக்
கனிநிறத்தை கொண்டிரு அதரம்
நெஞ்சிவிலே காதல்வரும் வயது — உனக்கு
நினைவினிலே வருவதெல்லாம் புதிது!

44

கண்டவுடன் தலைகுனியும் தோற்றம் — உன்
கண்களுக்கு அம்புகயல் தோற்றும்!
'வண்டுலீழி' வைத்திருக்கும் காலங் — நீ
வடித்தெடுத்த தங்கத் தாம்பாளம்!

தொட்டவுடன் முகம்சிவக்கும் வெள்ளை — நீ
தாரநின்றால் மேலுலகப் பின்னை!
பட்டமரம் கூடவந்து பேசும் — நீ
பார்த்துவிட்டால் கண்களைல்லாம் கூகம்!

அச்சம் வந்தோடுகிற வயது! — உனக்கு
அநுகேழுன் காவல்களோ பலது
பச்சரிசிப் பற்களையே கண்டு — பன
பருவமுள்ளோர் வாடுவது முன்டு!

காலம்கில் புரண்டால் போகும் — இந்தக்
கட்டான் தோற்றமெல்லாம் மாறும்
'வாழ்வில் இதுவுமொரு வாழ்வு' — போல்ல
வரவேவராது இந்த வாழ்வு!

உன்னைப் பிரியேன்

நிலவெறித்த போதினிலா
நீபிறந்தாய் — பால்
குடமுடைந்த வேளையிலா
உயிர்திரித்தாய்!

தெனாறு பச்சையிலா
நீக்கைத்தாய் — உனக்கு
தானு இறைவனிந்த
தனம் படைத்தான்!

உன்னிடையைப் பார்த்துமலர்
கொடி படைத்தான் — இறைவன்
கண்ணிரண்டைப் பார்த்த பின்பா
கயல் படைத்தான்!

நங்கையுனைப் பார்த்தங்கை
நடந்ததுவோ — உன்
தங்கையாதான் மேலுலக — மூவிழுடைய சூப்பை
ரம்பையரோ!

உன்னைப் படைத்த பின்பே
உன்னழகை — பார்த்து
பெண்னழகை இறைவனவன்
படைத்துவேனே!

என்னே இறைவனது — பதையலி சூப்பை பெண்டு
மகிமையடி — என்
என் உனைப் பிரியேன்
உன்னமையடி!

பாவையிவள் பார்வையிலே என்ன குற்றம்

கார் மேதத் துள்ளிழுந்து நிலவு மென்று

சனுத்தை நீட்டிப் பார்ப்பது போல் வேலிக்குள்ளால்
யார்க்கிண்ணுள் பார் நண்பா பால் நிலவும்

பதறிவிடும் இவனெதிரில் வந்து விட்டால்!
யார் சைக்குப் போகின்ற கணி இவளோ!

யன்னவிடையே கம்பன் சொன்ன குழுதம் தானே
பார் நண்பா பார்த்தாலே பசி பறக்கும்
பகவிரவாய் நான்கானும் காட்சி தான்டா!

பார்க்கிண்ணுள் சிரிக்கிண்ணுள் மாதம் தான்கு

பறந்ததாடா இன்னும்தாடு இதைத்தவிர
வார்த்தைகளோ சைக்களோ எறுவுமில்லை

வனிதையவள் போல்நானும் சிரித்துப்பார்ப்பேன்
ஊர்விட்டு உத்தியோகம் பார்க்கவந்த

ஊர்விலே இக்காட்சி எனது சொந்த
ஊர், பெற்றோர் உறவையெல்லாம் மறக்கச்செய்து
ஒர் கோடிக் கனவுகளைக் காட்டுத்தப்பா!

யார் பெற்ற பெண்ணிலவளோ ஏனதுதெந்தங்கள்
கவலைகளை ஓர்நெரடிக்குள் மறக்கச்செய்தாள்

தேரசைந்து வருவதுபோல் அவளின்வண்ணம்

தெருத்தெருவாய் நான்பாட்சி செய்வதென்ன!
நான்பாரோ! அவள்யாரோ ஆனால் பார்வை

நடையெல்லாம் ஒன்றுஎன உரைப்பதைப்பார்
பார் நண்பா எள்மீது என்ன குற்றம்

பாவையிவள் பார்வையிலும் என்ன குற்றம்?

என்னவோ செய்வார் தோழி

அன்பான் தோழி எந்தன்

அத்தாலின் பொங்கல் வாழ்ந்தை

சென்றுண்^{டி} படித்துச் சொல்லி

கிரித்துயாம் மகிழ்ந்தோம்; அத்தான்

அன்றெ ல்லாம் கொழும்பில் வேலை

அனதால் எனது நெஞ்சம்

உண்மையில் அவரில்லாமல்

உறங்கவேயில்லைத் தோழி!

இன்றவர் மாற்றலாகி

இங்கேயே வந்துவிட்டார்

என்னென்று சொல்லத் தோழி

எனத்தத்தான் என்னை விட்டுக்

கொன்றாலும் போகேன் என்று

குழந்தை போல் வீடுவந்து

என்னவோ செய்வார் தோழி

எப்படி உரைப்பதோடி!

பட்டுப்போல் குன்னமென்று

யடக்கென்று கிளித் தோளில்

தட்டுவோர் இன்னும் சொன்னால்

தமிழ்க் பெண்ணுக்கழகா மோடி

கட்டிளாம் காளையெத்தன்

கன்னோள்ள் ஏதைக் செய்தாலும்

தட்டிக் கேட்பதற்கு யாரும்

துணியவே மாட்டார் தோழி!

நெஞ்சில் ஒரு மலர்

எனக்கென்றே பிறந்த அத்தான்
 எல்லோரும் அறியத்தாலி
 சண்ங்காமல் கட்டி என்னைச்
 சுந்தரத்தழிலில் பாட்டு
 கணக்கின்றிப் பாட நானும்
 கணமுடி அவரின் மார்பிள்
 மணக்கிணற மலர் முத்தை
 மறைக்கும் நாள் என்று தொழி

பொங்கலோ பொங்கலன்று
 போய்க் கொண்டேயிருக்கும் நாட்கள்
 எங்களின் இளமை மட்டும்
 இருக்கவா செய்யும் தோழி
 பொங்கல் நாள் புதியநாளில்
 பொங்கலோ எங்கள் காதல்
 மங்கல இனிய நாளில்
 மலராதோ புதிய வாழ்வு!

வாழ்த்திட வா

நெஞ்சை அலுத்த நினைவுகளை வேராறுத்து—நான்
நித்தம் உகுத்தகண் நீரப்பெருக்கை மாறவைத்து
மஞ்சத்திலேற்றியினை மாந்தளிர் மேனி தொட்டு — தினம்
மகிழ்விக்கும் மன்னவரை வாழ்த்திடவா வென்னிலவே
ஹரரவெறுத்து அவர் உறவினையும் தள்ளிவந்து — என்
உள்ளத்தில் இன்பம் ஒருடேகாடி மலரவைத்து
தோப்பெரும் நோயைத்தீர்த்த என் மன்னவர்க்கு—ஒரு
தீவினையும் வராயல் வாழ்த்திடவா வென்னிலவே!

காதலென்று சொல்லிக்கந்தகள்டுக் கங்கை — தாங்கள்
காரியத்தை முடிந்துவிடும் காதலர்கள் வாழுமிந்த
காலத்தில் எந்தன் கைப்பிடித்த அந்தானை — உள்ள
காலமெல்லாம் வாழ்கவென்று வாழ்த்திடவா
ஏ என்னிலவே!

நெஞ்சில் ஒரு மலர்

കുമ്ന്തൈ

കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ
കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ

കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ
കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ
കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ
കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ
കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ
കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ കുമ്ന്തൈ

குழந்தை

குழந்தை வடிவில் இறைவன் எனது குடிசையில் வாழ்கிறுன்

குழந்தை வடிவில் இறைவன் எனது
குடிசையில் வாழ்கிறுன் — அவன்
மழலை மொழியில் மயங்கித் தினம்நாள்
மகிழ்ச்சியில் வாழ்கிறேன்!

கட்டித் தயிர்போல் தொட்டிவில் ஆடி
கனிவாய்ச் சிரிக்கிறேன் — நான்
பட்டினி பசியை மறந்தவன் வீழியை
பார்த்துச் சிரிக்கிறேன்

நாவற்பழ விழிப் பார்வை யினுவன்
நம்பிக்கை தருகிறேன் — என்
வாழ்வில் ஒளி தம் வந்த நிலவென
பொடிக் களிக்கிறேன்

புள்ளிமான் போடாத குட்டி

அழகான மலரெந்தன் பிள்ளை — அவன்
இன்பந்தான் என்வாழ்வின் எல்லை!
விளையாடும் இளம்பட்டு மூல்லை — நெஞ்சில்
விழுத்தாலே பறந்தோடும் தொல்லை!

மணமீது தவழ்கின்ற செல்வம் — அவன்
மனிவாயில் ஊறினிடும் செல்வம்!
வின்னேரூரும் மகிழ்ந்தேற்றும் உள்ளம் — அவன்
விளையாட்டிலும் இல்லை கள்ளம்!

புள்ளிமான் போடாத குட்டி — என்
பிள்ளையோ தங்கத்தேன் கட்டி!
உள்ளத்தில் பறக்கின்ற சிட்டு — என்
உயிரிவன் வண்ணப் பூந்தட்டு!

பாப்பா முகத்தில்
பால் நிலவு பட்டுத் தெறிக்குது

பாப்பா முகத்தில் பால் நிலவு
பட்டுத் தெறிக்குது — இதை
பார்க்கப் பார்க்க என் மனது
பாகாய் உருகுது!

பாய்ந்துவரும் அருவி போல
பாப்பா சிரிக்குது — அதை
பார்க்கும் போது என் மனது
துள்ளிக் குதிக்குது!

தத்தித் தத்து நடக்க நெஞ்சம்
தாவிப் பாய்து! — பாப்பா
திக்கித் திக்கிப் பேசும்போது
தேனுய் இனிக்குது!

பவளத் தேர்

பவளத்தேரான்று பக்கத்திலே வந்து
மழலீச்கதை பேசுதே — மண்ணில்
தலழுந்து விளையாடும் தங்கக் குடமெசன்று
தத்தித் தருமாறுதே!

பிஞ்ச மலரொன்று பஞ்ச விரல் கொண்டு
நெஞ்சில் விளையாடுதே — தங்க
குஞ்சக் கிளியொன்று கொவ்வைப்பழும் கோதி
கொஞ்சி விளையாடுதே!

மாணிக்கக் கல்லொன்று மடிமேல் உருள்ளடென்னை
மயக்கி மொழி பேசுதே — எனக்கு
காண்க்கையாய் இன்பக் கன்னத்தைத் தந்ததோ
குதைகள் பல சொல்லுதே!

பொன்வண்டு வந்திதன் மேல் பூநாட்டம் விழுந்திதன்வை
போதை தலையூட்டுதே — எந்தன்
எண்ணத்திலே கோடி எண்ணங்களைத் தந்து
ஏன்னை ஹகிழ்ஹுட்டுதே!

வாழ்க்கை

விடிவு

கோழியும் குயிலுமாய்ச் சேர்ந்து — தினம்
குவிட விடியுமாம் காலை!
ஏழூரெண் இருள் குழந்த வாழ்வை — இங்கு
எவர் குவிவிடிய வைப்பாரோ!

வேண்டுமென்றே நாஞ்சும் என்னை — துங்ப
வேதனைத் தியினால் தீய்க்க
ஆண்டவன் தந்தானே செல்வும் — ஐயோ
ஆண் முன்று பெண்களோ நாங்கு!

சந்தியில் போட்ட கல்லாக — என்
சம்பளம் உயரவேயில்லை!
வெந்தபுன் மீதிலே ஈட்டி — வந்து
விழுதல் போல் விலைகளின் ஏற்றம்!

புகைவன்டி பஸ்காசு எல்லாம் — உடன்
புச்சென்று மேலேறிப் போச்சு
வகையொன்றும் தெரியவேயில்லை — வாழ்வின்
வழியெல்லாம் இருள் குழந்து தொல்லை!

முத்தவள் குமராகப் போனாள் — மீண்டும்
முழுகாமல் மனைவி தாயானாள்!
ஆற்றிலும் நான் பாய்ந்து பார்த்தேன் — என்
ஆவிதான் போகவேயில்லை!

ஒன்று விட்டெராநாவில் சோறு! — நாங்கள்
உன்பதும் இப்போது இல்லை!
அண்டை அயலெல்லாம் கேட்டு — வீண்
அவமாணம் உண்டாகிப் போச்சு!

கடன் தொல்லையால் இன்று வீடு — கண்ணீர்
 கடலாக உருவாகிப் போக்கு
 விடமாட்டேன் எனச் சொல்லித் துன்பம் — எங்களீர்
 விட்டிலே குடியேறலாச்சு!

இருள் குழந்தை எம்வாழ்வு என்று — துன்ப
 இருள் நீங்கி ஒளி வெள்ளமாகும்?
 பிறந்தாலும் இனி இந்த மண்ணில் — ஏழை
 பிறவியாப் பிறக்கவே வேண்டாம்!
 கோழியும் குயிலுமாய்ச் சேர்ந்து — தினம்
 கூவிட விடியுமாம் காலை!
 ஏழையென் இருள் குழந்தை வாழ்வை — இங்கு
 எவர்கூவி விடிய வைப்பாரோ!

சிரிக்கின்றேன் அழவில்லை

அப்பாவின் ஆட்டோட்டம் முடிந்த தென்னை
 ஆக்கிவைத்த தெய்வமொரு தெய்வமானார்!
 இப்பாரில் எளைக்கல்லூத பாடவைத்த
 என்றந்தை கண்முடி எமனின் கையில்
 சீத்திப்பிரிந்து விட்டார் என்ற போதும்
 சிரிக்கின்றேன் அவர் பிரிவால் அழவேயில்லை!
 துக்கந்தான் என்றாலும் துடித்து நெஞ்சம்
 தோய்ந்தமு அவரென்ன விடவேயில்லை!

படியென்று பன்ளிக்குப் போகவைத்து
 பன்பாக நான்வாழப் பழக்கிவைத்து
 முடியென்று திருப்பணத்தை முடித்து வைத்து
 முன்னின்று என்வாழ்வை உயரவைத்து
 நடியென்று தான்நடித்த பாத்திரத்தை
 நான்நடிக்கச் சொல்லாமல் சொல்விவிட்டு
 முடித்துவிட்டார் அவர்முச்சை இவ்வுலகில்
 முடிந்தவரை நடிப்பதெந்தன் முதல் கடமை!

தந்தைக்குப் பின்னுலே தனியன்நானோர்
 தலைவனும் நிற்கின்றேன்; தலைக்குமேலே
 தங்கையர் எதிர்பார்ப்பி, மனைவி மக்கள்
 தாகங்கள், சோகங்கள் எல்லாம் சூழ்ந்து
 என்கைகள், கால்களில் புத்துணர்வை
 ஏற்றிடப் போகிறேன்! எதுர்ஜாலத்தில்
 என்போல எவருமே அழமாட்டார்கள்’,
 எல்லோரும் சிரிக்கந்தான் ஏற்றும் காண்பேன்!

வசந்தநாள் என்று வரும்

இருள்கலைந்து கீழ்வானில் இளம்பரிசு பூக்கும் — இங்கே
இசைமீட்கும் வண்டிகளின் பூபாளம் கேட்கும்!
பருவமகன் பரதம்போல் பாய்ந்தருவி ஒடும் — நாட்டில்
பாடுபடும் ஏழைமனம் என்று சிரித்தாடும்?

கடலலைகள் கரைதழுவி காதல் மொழி பேசும் — இளம்
கன்னியரின் உடல் தழுவி தென்றல் வலைவிசும்
மடல்விரித்து தரழைமலர், மயில் நடனம் ஆடும்—தன்
மானமுன்ள ஏழைமனம் என்று சிரித்தாடும்?

புள்ளினங்கள் பாடுகின்ற புதுக்கவிதை கேட்கும்—“என்ன
புதுயையிது” என்ற கயல் துள்ளியதைப் பார்க்கும்
வெள்ளிரதம் போல் முகில்கள் வாணிஸ்ஸிலோயாகும்—மண்ணில்
வியர்வை சிந்தும் ஏழைமனம் என்று சிரித்தாடும்?

மரபுவழி நப்பாமல் குயில் கவிதை யாக்கும்—தேன்
மலர் சொரிய முகில்கசிய மயில் நடனமாடும்
இரவுவந்து பகலோடு இதழ் கொடுத்துப் பாடும்—இங்கே
एழைமகன் நெஞ்சமது என்று சிரித்தாடும்?

கொக்கரக்கோ எனச்சேவல் குதூகலித்துக்கூவும்—இளம்
கொங்கைகளாயிருந்த—மொட்டுத் தாமரைப்பூவாடும்!
வக்கற்று வாழுகின்ற ஏழைமனம் பாடும்—அந்த
வசந்தநாள் இப்புவியில் என்று வந்து குழும்

இப்படிப் பாடுவோமா!

அடுத்தவனின் உயர்வுகள் டி 'ஆஹா' வென்று
அவன் தோனைத் தட்டாமல் நெஞ்சுச்குள்ளே
மக்த்தவணை மடக்கவழி தேடிப்பார்க்கும்
மனவிருளை ஒட்டுதற்குப் பாடுவோமா!

குடிப்பதற்குக் கூற்கூட இல்லாவீட்டுக்
குழந்தைக்குமர் வயிரேஷ்லாக் எரியும்போது
குடித்து வெறிக் கூத்தாரும் தந்தை நெஞ்சில்
குடியிருக்கும் இருளகலப் பாடுவோமா!

பக்கத்துவீட்டுப் பாலகர்கள் பசித்திருக்க
பாலும் தயிர் சோறும் பழமும் புசித்திருக்கும்
சொத்துச் சுகமுள்ள கனவான்கள் மூளையிலே
குழந்திருக்கும் இருள்மடியப் பாடுவோமா!

அச்சம் நானம் அழகிருந்துக்
ஆதனங்கள் சிதனங்கள் இல்லார் பென்னை
துச்சமென மதித்தொநக்கும் துரியர் நெஞ்சில்
தூங்குமிருள் தொலைந்தோடப் பாடுவோமா!

சாதித்தியிரோடு வீட்டில் வாழ்வோர்
சமத்தவாத்தை வீதிகளில் போதிப்பார்கள்
போலியிவர் போர்வைகளைக் கிழித்தெறிந்து
புதுப்பாட்டு தினழும் நாம் பாடுவோமா!

கூடுகட்டப் போகின்ற குயில்கள்!

ஏன் பிறந்தோம்! என்றழுது — நாங்கள்
இரவு பகல் கூவுகின்றோம்!

தேன் கலந்து பாடுவதாய் — சிலர்
தெரியாமல் பேசுகின்றார்!

கேடுகெட்ட உலகமிது — பிறரை
கிண்டல் செய்தே வாழ்கிறது!
கூடு ஒன்று இல்லாமல் — வாழும்
குயிலினத்தைப் பார்க்கிறதா!

கோழிக்கும் கூடு செய்வீர் — புரு
அருணிக்கும் கூடு செய்வீர்!
போலிக்கா எம்மைப் புகழ்வீர் — நீவீர்
பொல்லாத மனிதரண்ணே!

குயிலோதை கீட்டடு மக்கள் — மனக்
கல்லைகளை மறப்பர் எனப்
புலவேஷர்கள் பாடுகின்றார் — எங்கள்
உளம் மகிழுப் பாடுவரோ!

சுதந்திரமாய் இந்த நாட்டில் — நாங்கள்
சுதி சேர்த்துப் பாடுவோமா!

நிரந்திரமாய் எங்கள் கூட்டில் — நல்ல
நிம்மதியாய் வாழுவோமா!

எமக்கென்றேர் கூடு கட்ட — எம்மால்
இயலாத தன்மையினால்
சுமக்கின்றேம் பழியை விணைய — எங்கள்
சுதந்திரத்தை இழக்கின்றேமே!

நாய்போல எமதினமும் — பிறர்
நகையாடிப் பழிப்பதற்கு
தார் வீதிச் சந்தகளில் — சிடந்து
தடம் புரளால் மோசமன்னே!

கூடு இல்லாக் குயில்களென்ற — பழைய
குறையினிமேல் இருக்க வேண்டாம்!
நாடு போற்றக கூடு கட்டி — நாழும்
நல்லபடி வாழுவோமன்னே!

தண்ணீர்! தண்ணீர்

குளம் வற்றிக் கொக்கு சாக
குடல்வற்றி மக்கள் வேக!
வளம் கெட்டு பூமிகாய் — எம்மை
வருத்தாதே வர்ன்னேவா!

நீல கெட்டு வாழ்க்கை யோட
நீச் கெட்டு நோய்கள் சே
மழையற்று ஏங்கி வாழும் — எம்மை
மயக்காதே வர்ன்ன தேவா!

அனல் பட்டுப் பூமி திய;
அழிபட்டு ஆவி மாய
புனல் வற்றிப் புதர்கள்காய் — தீமை
புரியாதே வர்ன்ன தேவா!

கடல் வற்றி மீன்கள் சாக!
கரை தட்டி நாவாய் மேத;
இடம் விட்ட மக்களோட — கொடுமை
இழைக்காதே வர்ன்ன தேவா!

நீரோட்டம் நின்று போக
நிலமங்கை கண்டு வாட
ஏரோட்டமின்றி ஏங்கும் — எம்மை
ஏய்க்காதே வர்ன்ன தேவா!

மழையின்றி வாடும் பூமி
மறரட்டும் வாவா சாயி;
அழுதாலும் இல்லை கண்ணீர் — மேகம்
அழுட்டுமே தண்ணீர்! தண்ணீர்!

படையோன்று எழும்!

எங்கள் தெருவில் வாழ்கின்ற
இளையதங்பிச் சிறுப்பருக்கு
வங்கியில் நிறையப் பணமிருக்கு
உச்சியாய் வீடு வளவிருக்கு!

அன்பு மலைவி, பிள்ளைகளும்
அனேகம் மாட்டுப்பட்டிகளும்
துங்பம் என்றும் தொடராமல்
துறைக்கப்பாலும் வயலிருக்கு!

எடுக்கப் பிடிக்க ஆளிருக்கு!
ஏறிப்போகக் காரிருக்கு!
இருந்தும் ஏனே சிறுப்பருக்கு
இல்லை அன்பு காட்டுதற்கு!

ஆயிரம் செல்வம் இருந்தாலும்
ஐயா மலதில் ஈனிவில்லை!
ஏழூகள் என்றால் பாய்கின்ற
இரங்கா மனமே இவருக்கு!

அடுத்த வீட்டு முற்றத்தில்
அழுகுஞ்சல் கேட்டும் திரும்பாத
கொடிய மனிதர் இவருக்கு
கொஞ்சமும் ஈயும் குணமில்லை!

வாடும் வறியவர் பகிபோக்கி
வாழா மனிதர் இவருக்கு
பாடம் புகட்ட ஊர்மக்கள்
படையோன்றெழும்பும் நாளைக்கு!

நாளெரு பித்தன்!

இரவு பகல் நடக்கும்
 இருவிழியும் சிவக்கும்
 அருவியெனக் கவிதை வந்து பாயும் — என்
 ஆசையெல்லாம் அதில் விமுந்து தோயு!

மனைவி மனம் ஏங்கும்
 மனையில் இருன் தூய்கும்
 கவலையின்றி கற்பணைத் தேர்ஒடும் — என்!
 கவிதை நெஞ்சம் எனைமறந்து பாடும்.

வறுமை நிலை தொடரும்
 வார்த்தைகளும் இடரும்
 எதுவரினும் என்கவிதை மலரும் — உலைத்
 எதிர்ப்பவரின் தலை எதிரில் உருஞ்சும்!

பசிப்பினி தான் வரினும்
 பழிதுயரம் தரினும்
 உயிர்க்கவிதை எனது நெஞ்சில் வாழும் — அது
 உலகையெல்லாம் ஓர் நாளில் ஆளும்!

பித்தனென்று சொல்வார்
 பேயென்று வைவார்
 செந்தபின்னால் சிகிஞ்சயழுப்பி செழிம்வார் — எந்தன்
 செந்தமிழ்த்தேன் கவிதைகளைப் புகழ்வார்

என்னை நம்பி வாழும்
 என் மலைவி நாழும்
 சொன்ன சொல்லைக் கேட்காத பித்தன் — நான்
 சுந்தரத்தேன் தமிழனங்கின் பக்தன்

உறவுகளைத் தன்னி
 உணர்வுகளை அள்ளி
 பிறர் மகிழ்ச் கவிதை மழை பெய்வேன் — தமிழ்
 பித்தன் நான் வேறேதைத்தான் செய்வேன்!

அன்னை தமிழ்த்தாயை
 அரவணைக்கும் சேய்நான்
 எந்நிலையை அவளாறிவான் நாகும் — நான்
 இறக்க மட்டும் பாடினால் போதும்!

மாடிவீடு கட்டி
 கோடி பொருள் தேடி
 கூடு விட்டுக் கூடு பாயும் என்னம் — நெஞ்சில்
 குடி யாழ்ந்தால் ஏது கவி உள்ளாம்!

கண்ணீர்தான் கடலானதோ

நாற்றிடத்து ஓய்ந்தாலும்
கடலைகள் பாயும் — அதை
பார்த்தலுத்த மீனவனின்
படகத்திலே மேயும்!

நாற்றிசையும் கடல்நீரில்
நீணவது போல் வானம் — பயும்
காட்டுகின்ற வேளையிலும்
குடும்பநிலை தோன்றும்

இரவுபகல் இருவிழியும்
இமையுறவை நீக்கும் — இவன்
உறவினரின் குடிசைகளில்
அழுகாரலே கேட்கும்

பட்டுக்கரை வரும்வரையும்
பதறிமனம் ஏங்கும் — பசி
குடல்களுடன் போராடி
கோபமுடன் நீங்கும்

கடலை நம்பிப் பிள்ளைகளின்
கல்விநிலை வாடும் — வாழ்வு
விடியுமென என்னியெண்ணியி
வீண்பொழுதே ஒடும்!

சொற்பளத்தில் கூட இவர்
ககம் கண்டதில்லை — தினங்க
நறபண்யில் வாழ்பவரின்
கஷத முடிவதில்லை;

மெய்வருந்தித் தினமுழைக்கும்
மீனவரின் கண்ணீர் — நீல
மை நிறத்து மரகடலாய்
மாறியதே உண்மை!

ஏன் படைத்தாய்!

வானழும் கடலுக் கேடும்
வரைகளும் நிலமும் காடும்
மேகமும் மழையும் காற்றும்
யின்னலும் இடியும் நீரும்
ஞாயிறும் நிலவும் ஒடும்
நதிகளும் போதுதென்று
மாணிடர் ஜாதியென்றை
மன்னிலே படைத்தான் தேவன்!

பிறப்பதும் அவர்கள் வாழ்வில்
பினைவதும் பின்னர் ஓர்நாள்
இறப்பதும்: இதற்குள் நாறு
ஏற்றங்கள் இறக்கம் பாச்ததுப்
பகைப்பதும், பஞ்சம் கூறிப்
பணிவதும் பாசம், மீறி
உதப்பதும் துடிப்பதெல்லாம்.....
யரமனே இதென்ன கூத்து!

மாடியில் சிலபேர் வாழு!
 மன்னிலே பலபேர் மாழு!
 நாடியில் கைவைத்தேழூ
 நாளெல்லாம் அழுதுவடை
 நீதியைப் பொய்மை வென்று
 நிகூயற்று வாழ்க்கை ஒடட...
 சோதியாய் எம்மையாழும்
 சிவசிவா இதென்னகுத்து!

இதெதோடு இனங்கள் மொதி
 இடர்பட்டு அழிவைத்தேடி
 பினந்தின்னும் பிசாசாய் மாறி
 பாருக்குள் மனித ஜாதி
 குணமாறிக் கொன்கைமாறிக்
 கூத்தாடும் நிலையைப் பார்க்க
 மனம் கொண்டா இறைவா எம்மை
 மனமீது படைத்து வைத்தாய்!

போடுபிள்ளை நீ சாபம்!

அன்புமகளே, அபிராமி உன்னுடைய
இன்பவதனத்தில் ஏனிந்த நீர்த்துளிகள்?
அழவேண்டாம் குஞ்சு; அப்பாவைப் பாரிங்கே
யழுத்தத்தில் தாடி பஞ்சபோல் தெரிகிறதா!

எத்தனை வயதெனக்கு இசூக்குமடி என்னிப்பார்!
இத்தனை நாள்ஸரைக்கும் என்றாவதொருநாளில்
மனம் விட்டு அப்பா நான் மன்கவ்விச் சிரித்ததுண்டா!
இனம்சாதி உருத்தென்று எங்காதல் போனதுண்டா!

ஏழையென்றால் கண்ணீரா! இதில் மாற்றம் வாராதா!
நாளை விடியுமெங்கள் வாழ்வென்று நம்பி நம்பி
வாழ்கின்ற ஏழைகளின் வரிசையிலே நாமிருவர்
ஏன் பிறந்தோம் என்றழூா இப்பாரில் வந்துதித்தோம்!

நானமுத கண்ணீரே நாஞ்சுடிந்குப் போதுமடி!
நீயமுதல் கூடாது; நிச்சயமாய் அபிராமி!
நானிறந்த பின்னாலும் நீகிரிக்க வேண்டுமடி!
ஏன் பிறந்தோம் என்ற துயர் ஏக்கங்கள் உன்னெஞ்சில்
நாளை பிறக்காமல் நீவாழ வேண்டுமடி!

வேலோயிது என்மகளே விடிவவரும் சிரித்திடம்மா!
மாரியம்மன் சிலைபோல் மகளே நீ பிறந்திருந்தும்
காணியுமி காசுகேட்டுச் சீதனததைக் கூட்டுகின்ற
போவிகளின் தலை வெடிக்கப் போடுபிள்ளை நீசாபம்!
சாதித் திமிர் பறக்கச் சாடியெழு என் மகளே!

எல்லோரும் ஓர் குடும்பம் என்ற உணர்வு எங்கள்
உள்ளத்தில் பொங்கியெழு உலகத்தில் நீதிவாழு!
நல்லோர் சமுதாயம் நாட்டை வளமாக்க!
பல்கலையும் ஒங்கிப்பாரை எழிலுக்க;
கற்போடு வாழுகின்ற கண்ணெயென் அபிராமி
வெற்றிவிழாக் காண்போம் விவரவாகச் சாபமிடு!
அற்பரெல்லாம் அழியட்டும் ஏறம் தழைத்து ஒங்கட்டும்
சோந்போர் ஒளியட்டும் சீக்கிரமாய்ச் சாபமிடு!

வேறென்ன எனக்கிங்கே ஆசை!

பறைதட்டிக் குழலுதிப் பாடைசெல்ல!

பத்தினியாள் எண்மனைவி பகரிந்துள்ள!

படை கொண்டு சொல்லுதல் போல் எனது பிள்ளை
பெற்ற கடன் நிறையேற்ற பாடை யுன்னுள்
நடைபோட நன்பரேல்லாம் நடுங்கி விழுப்!

“நல்வகீச இழந்தோகே! ”என்று கண்ணீர்க் க
கதை சொல்லி ஊரவர்கள் கலங்கி நிற்க!

கண்முடி ஓர்நாள் நான் பிரிவேன் தாயே!

“சீமானுர் சிவலோகம் போனார்!”

சண்டியனுர், கிடுழுஞ்சர் செத்தாரெல்லே
ஹர்மக்கள் எனைச்சொல்ல வேண்டாமல்மா!

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி வீச என்றும்
பேசுகிற பேராளன், பண்புச் செம்மல்
போனாலோ எமைவிட்டு! ”என்று மக்கள்
ஹரெல்லாம் சொல்லியழு ஓர்கள் இந்த
உலகத்தை விட்டிநான் பிரிவேன் தாயே!

“மண்ணுசைக் காரனிவன் மடிந்தான்; ஊரின்
 மாபாவி, கொலைகாரன் செக்தான்; நானும்
 பெண்ணுசை பிடித்தலைந்த பேயன் போனே!
 பேரமைதி ஊரிலினிப் பிறக்குமென்று
 என்றுமல் ஊரவர்கள், என்றும் நெஞ்சில்
 எனை நினைத்து மனமுருகி “ஐயோ எங்கள்
 பண்புமலை சரிந்ததுவா! நெஞ்சமெல்லாம்
 பதைக்கிறதே!” என்று சொல்லித்துடி த்தால் போதும்;

ஸாழ்ந்தநான் பலகாலம் இன்னும் கொஞ்சம்
 வாழலாம்! அதற்குமுன் இறைவனென்னை
 வாவென்னு அழைத்தாலும் போக வேண்டும்!
 வேறென்ன எனக்கிங்கே ஆசை தாயே!
 போகின்ற அந்நாளில் பொருமைக்காரன்
 பொய் நெஞ்சன் போனேனே என்று இந்தப்
 பாரென்னை வையாமல் ஐயோ நல்ல
 பண்பாளன் போனுனே” என்றால் போதும்;

சுமைதாங்கி

முடை தூக்கி முதலு காய்த்த
 முருகன் சொல்கிறுன் — “நான்
 பாடையேறிப் போகும் வரையும்
 மாழும் உலகிலே — என்
 ஆறுபிள்ளை மனைவியோடு
 அவஸ்ஸுதப்படுவதா! — குடும்ப
 பாரமெந்தன் தலையைவிட்டுப்
 பேசகவில்லையே!..”

விதவையாகி வியர்வை சிந்தும்
 விமலா சொல்கிறுள் — “நான்
 உதவியின்றி விடுவீடாய்
 ஒடி உழைக்கின்றேன்! — ஐயோ
 கதறி ஏங்கும் குழந்தை குமரின்
 கவலை தொலைந்ததா! — என்
 இதயபாரம் என்னை விட்டு
 இறங்கவில்லையே!”

கோடி செல்வம் தேடிவைத்த
 குபேரன் சொல்கிறார் — “நான்
 மாடினீட்டில்வாழ்ந்துமென்ன
 மகிழ்ச்சியில்லையே! — என்
 பேரைச் சொல்லப் பின்னொன்று
 பிறக்கவில்லையே! — நான்
 யாரைச் சொல்லி எனது நெஞ்சின்
 பாரமிறக்குவேன்!”

உலகமெல்லாம் நிறைந்த தேவன்
 ஒருவன் இருக்கிறான் — அவன்
 தலையில் பார்ச்சமையை ஏந்தத்
 தயாராயிருக்கிறான் — உங்கள்
 தலையில், நெஞ்சில் பாரமெதற்கு
 தவிக்கும் மாந்தர்கள்! — பாரம்
 மலையென்றாலும் இறக்கி வைப்பீர
 மாறும் கவலைகள்!

இரக்கம்!

எங்களது வீட்டில்
 இடப்பக்கம் ஓர் ஒழுங்கை
 இருக்கிறது!
 அந்த ஒழுங்கைக்கு
 அருகினிலே ஓர் வீடு
 இல்லையில்லை!
 சின்னக் குடிசையென்று
 சிறைகாடிந்த பறவையைப்போல்
 தெரிகிறது!
 வந்து நின்று பாருங்கள்
 வசதியற்ற தங்கம்மாவின்
 வாசல் தலம்தானது!

புழுதி பறக்கின்ற
 புற்றுமண் முற்றத்தில்
 புழுக்களைப் போல்,
 தவழ்ந்து விளையாடும்
 தங்கம்மா பெற்றெடுத்த
 தங்கங்கள்!
 இருக்கின்ற கோலத்தை
 இங்கு வந்து பாருங்கள்
 இவர்களுக்கு

நெஞ்சில் ஒரு மலர்

வயிருர உணவில்லை!
 வடிவான சட்டையில்லை
 புழுதிமீது மணமுற்றத்தில்
 படுத்துறங்கி
 பார்ப்பதற்கு
 பேய்க்குஞ்சு போவிவர்கள்
 பகல் முழுதும்
 தவிடு அன்ளப்போன
 தங்கம்மா வருமளவும்
 தவிப்பார்கள்!

என்றாலும் வசதியுள்ள
 எங்களது பீளிலைகள் போல்
 இவர்களுக்கு
 தடிமல் வருத்தம்,
 தலையிடி காய்ச்சலென்று
 ஒரு நோயும்
 இது வரைக்கும்
 வந்ததில்லை!
 இறைவனுக்கு
 இவர்களின் மேல்
 இரக்கம் போலும்!

நெஞ்சு வலிக்க நான் நடக்கிறேன்!

முருங்கையிலே நெட்டுகளை
முறிக்க மரம் சாகுதென்று
குருபரத்தார் பொஞ்சாதி
கொம்புகிறான் : ரூயந்தான்;
வருட மெல்லாம் அவருடைய
வாசலிலே வளர்ந்திருக்கும்
முருங்கையிலே இலை பதித்தால்
மரம் மடிந்து போகாதா?

“பெரியதோரு மீண் வாங்கி
பொரு பொருக்கக்கறியாக்கி
ஒரு நாளிலென்றாலும்
உண்டத்தில்லை சீவியத்தில்!
நெடுநாளாய் இவ்வாசை
நெஞ்சத்தில் இருக்கிறது!
கொடுவாய் மீண் வரங்கியொரு
குழம்பு வைக்க வேண்டும் அத்தான்!”

என்றெனது மனைவி வந்து
 இயம்புகிருள் என்னிடத்தில்
 என் செய்வேன், எனக்குமந்த
 எண்ணமுண்டு; என்றாலும்
 என்னுடைய சம்பளத்தில்
 எப்படி நான் வாங்குவது?
 உண்பதற்கே போதாத
 உத்தியேர்கம் பெயருக்கே!

ஆறு மாதம் சிசு வயிற்றில்
 அவஞ்குச் சூலாசை!
 வேறெவரை அவள் கேட்பாள்!
 வேதனையில் நானெழுந்து
 ஆறு சத வட்டிக்கு
 அன்னம்மாக் கிழவிபிடம்
 நாற ரூபா வாங்க நெஞ்சம்
 நொக நடக்கின்றேன்!

பம்பரம் எங்கள் வாழ்வு!

நான் செய்த பாவமோ நீ செய்த பாவமோ
நாமொன்று சேர்ந்து விட்டோம் — தந்தை
தாய் செய்த பாவமோ யார் செய்த பாவமோ
தாய்தந்தையாகி விட்டோம்!

ஹரென்ன செய்யலாம் உறவென்ன செய்யலாம்
ஹழ்வினைப் பயனிதென்று — அன்பே
நானென்ன செய்யலாம் நீயென்ன செய்பலாம்
நாம் வெறும் பொம்மையென்றுல்!

நீயென்னை நம்பினுய் நானுன்னை நம்பினேன்
நம்மக்கள் நமை நமபினூர் — இன்று
நாமெல்லாம் திஸ்லையில் ஆடிடும் தேவை
நம்பியே வாழுகின்றோம்!

உயரலாம் தாழலாம் உலகமே அழியலாம்
உள்ளத்தின் திடம் போவதா -- அன்பே
பயழுனக்கேண்டி படைத்தவன் கையிலே
பம்பரம் எங்கள் வாழ்வு!

உடல் பசி திருமுனி சூடல் பசி ஒயுமுன்
ஒடிடும் எங்கள் வாழ்வு! — ஒரு
நாளிலே மாறலாம் நம்முயிர் ஓடலாம்
நாடெல்லாம் சேர்ந்து அழலாம்!

முச்சோடிப் போன்னின் பேச்சோடிப் போய்விடும்!
முட்டுவார் தைய ஓர்நாள் — இந்த
முச்சுள்ள மட்டிலும் மேசட்சமும்/நரகழும்
முன்னுலே நின்று சுழலும்!

அவரவர் தலையிலே அவரவர் விதியினை
ஆண்டவன் எழுதி வைத்தான் — அன்பே
எவரிதை மாற்றுவார் எவரிதை ஓட்டுவார்
இதுதானே மனித காழ்வு!

மடிய வரம் வேண்டும்!

காணிநிலம் வேண்டாம் பராசக்தி
கவினதத்திறன் வேண்டாம் — எனக்கு
மாடி மனை வேண்டாம் பராசக்தி
மடியவரம் வேண்டும்!

வாடி வதங்கி விட்டேன் பராசக்தி
வடிவை இழந்து விட்டேன் — தெயில்
ஆடி அசையுமெந்தன் உடலம்
அழிய வரம் தருவாய்!

ஓடி உழைத்தவன் நான் பராசக்தி
உதிரம் பிழிந்தவன்டி — நான்
நாடி தளர்ந்து விட்டேன் பராசக்தி
நாயிலும் கேடு கெட்டேன்!

சாற்றைப் பிழிந்துவிட்ட கரும்பிள்ளை
சக்கை போலாகி விட்டேன் — வெறும்
காற்றைச் சுவாசிப்பதால் பராசக்தி
ஒன்றது ஒன்றுமில்லை;

நெஞ்சில் ஒரு மஹர்

மக்கள் மனைவியெல்லாம் பராசக்தி
 மாய்மால வார்த்தைகளா — வெறும்
 சொற்களாய்ப் போனதுவோ பராசக்தி
 சொல்லடி வாய்திறந்து

ஏணிப்படிகளைப் பராசக்தி
 என்னை மிதித்து விட்டார் — அவர்
 நீடுவிலி வாழ பராசக்தி
 நீயருள் செய்திவோய்!

சீரோடு வாழ்ந்தவன் நான் பராசக்தி
 சிறப்போடு வாழ்ந்தவன்டி — இன்று
 தேரோடும் வீதியிலே பராசக்தி
 தினம் சாவைத்தேடுகிறேன்!

காணிநிலம் வேண்டாம் பராசக்தி
 கவிதைத்திறன் வேண்டாம் — எனக்கு
 மாடிமனை வேண்டாம் பராசக்தி
 மாடியவரம் வேண்டும்!

நகைச்சுவை

எனக்கொரு சிபார்சு தேவை

ஏழூநஶன் ஜயா; எந்தன்
இயற்பெயர் வாழூவீரன்!
வாழூயன் என்றால்தான் நான்
வாழ்வது தெரி யும் ஊரில்
காளைநான் பன்னி சென்று
கற்றது அதிகமில்லை;
வேலையென்றெனக்கு இன்றே
வேண்டும் யார் சிபார்சு செய்வார்!

தத்தை தாய் வயது சென்று
தன்னாடு நிலையிலுள்ளார்!
குந்தியாம் இஞக்குமத்த
குடிசையும் இரவஜய்யா!
என்னையே நம்பிப் பெற்றோர்
இருக்கிறோர் அவர் வடிக்கும்;
கன்னீரை மாற்றியெங்மைக்
கறைசேர்க்க வழியார் சொல்லார்!

படித்தவர் பட்டம் பெற்றிருார்
 பணக்காரர் எம்பிமாரைப்
 பிடிப்பவர் என்று யாரும்
 பிறாகாத குடும்பம் தன்னில்
 உதிந்ததால் இன்று யாரும்
 உதவிடத் துணியவில்லை
 விடியிது என்று கண்ணீர்
 விடுகின்ற நிகை மாருதோ!

சுலிக்கு மாரடிக்க
 குழிவெட்ட என்று எந்த
 வேலைக்கும் இன்று நாட்டில்
 வெறுங்கையோரக்கு இ—மேயில்லை;
 நாளைக்கே வேலையேன்று
 நாசைக்கு வேண்டுமென்றால்
 வேலைக்கே சிபார்சு செய்ய
 வேண்டுமாம் எனக்கார் செய்வார்!

கல்யாணம் வேண்டாம் என்னை தனியாக விட்டால் போதும்!

படிதான்டி ஊரளக்கும்
பக்கத்து வீட்டுக்காரி
மரியம்மாள், கணவனுக்கு
யன்னள்ளித் திட்டித் தீர்த்து
புரிகின்ற கொடுமையெல்லாம்
புதினமாய்ப் பார்த்துப் பார்த்து
துடிக்கிண்ற நெஞ்சத்தோடு
தூங்காமல் தவிக்கின்றேன் நான்

கல்யாணம் வேண்டாம் என்னை
தனியாக விட்டால் போதும்!

பெரமுதெல்லாம் உழைத்துப் போட்டு
போதாமல் மகிழ்வி, மக்கள்
அழுகிறூர் “பசிக்கு” தென்று
அம்மா நான் வதுவை செய்தால்
இழுபறிப்பட்டு வாழ்வில்
இடர்பட்டே சாகவேண்டும்!
இளமையில் புதிய வாழ்வு
இனித்தாலும் பிறகு கைக்கும்!

கல்யாணம் வேண்டாம் என்னை
தனியாக விட்டால் போதும்!

வசதிபோல் வாழ்வதற்கு
 வருவாயில் மாற்றமில்லை
 பசைகல்விப்பிபார்த்த மாவும்
 பான், சினி, அரிசி, மீனும்
 விலையேறிப் போவதாலே
 வேதனைத் தீவளர்ந்து
 அஸ்திரிருப் பக்களைல்லாம்
 ஆனதால் எனக்குத்தாயே

கல்யாணம் வேண்டாம் என்னை
 தனியாக விட்டால் போதும்!

உழைக்கின்ற பணத்தை வைத்து
 ஒருவன் நான் மட்டுமிங்கே
 பிழைக்கவே முடியாதன்றால்
 பிள்ளைகள் மனைவி என்ற
 கிளைவிட்டு வாழலாமோ!
 கேவலம் தாயே உங்கள்
 பழங்காலம் போலேயிந்த
 பாழ்ப்பட்ட காலமில்லை!

கல்யாணம் வேண்டாம் என்னை
 தனியாக விட்டால் போதும்!

போராடி வாழ்வை வெல்ல
 போக்கற்ற இவர்க்கு ஏனேனு
 ஏராளம் கதைகள்; நல்ல
 ஏமாளி இவர்தான் “என்று
 ஊரார்கள் ஏசினு லும்
 உற்றவர் பெற்றேர் நீங்கள்
 சேராது என்னை விட்டுச்
 சென்றுலும் எனக்குத்தாயே

கல்யாணம் வேண்டாம் என்னை
 தனியாக விட்டால் போதும்!

இவன் இப்படித்தான்!

மிரத்தகம் போனால் பொடுபொடுப்பாள் — நான்
பெண்களைப் புகழ்ந்தால் படமெடுப்பாள்!

இறந்தவர் எனினும் அவனுடைய — சொந்த
ஒன்றையோரை இங்நூலால் பழிபடுப்பாள்!

உழைப்பதைக் கொடுத்தால் மனம் கனிப்பாள் — அதில்
ஒருசதம் கேட்டாலும் முகம் கனிப்பாள்!
மனமையென அழுது மனம் வெடிப்பாள் — பல
மாயங்கள் காட்டிக் குடிதுடிப்பாள்!

ஓருநாள் பட்டினி கிடந்துவிட்டால் — அவன்
ஊரெல்லாம் கூட்டிக் கதைபடிப்பாள்!

“இதுபோல தரித்திரம் கண்டதில்லை — நான்
ஏதான் திருமணம் செய்தேன்பாள்!”

கடன் சுமை இறக்க அடவு வைத்த — அவன்
தாதனி யாலையைத் தினம் கேட்பாள்!
“பொறுப்பாறு எடுக்கலாம்!” என்றுரைத்தால் — என்னை
போக்கற்ற புகுசனைய் அவன் கனிப்பாள்!

பழஞ்செருப்போடு வேலை செல்லும் — என்
பாவத்தைப் பார்த்து மனம் நோகாள்!

அழுகம்மா ரீச்சர் அணிந்திருக்கும் — அந்த
அழுகான சிவிப்பர்போல் அனுள் கேட்பாள்!

வருவாய்க்குத் தக்கதாய் செவு செய்வோம் — வீண்
வாதங்கள் ஏனென்றால் தாங்கமாட்டாள்
குருசாமி முதலாவி குடும்பத்தைப்பாரென — அவன்
குற்றத்தை என்மிதே சுமந்திலைப்பாள்!

மணமான காலத்தில் இவளையொரு — நல்ல
மங்கையர் த்திலகமென்றே புகழ்ந்தேன்
தினமொரு குணம்மாறி இன்று என்னை — இவள்
திட்டுவதால் மனம் மிகவுடைந்தேன்!

முப்புவர முன்னால் முடித்துவிடு கதையை!

முப்பு வந்து என்னுடலில்

‘மேக்கப்’பைத் தொடங்க முன்னால்
காப்பாற்றி எணையழைத்துச் செல்லு — காலா
காசதற்கும் வேண்டுமெனில் சொல்லு;

காக்கமுத்து வாத்திப்பட்ட

கண்டுமெல்லாம் நான்தினமும்

நாட்கதிருந்ததால் பயந்து போனேன்! — அவர்
பட்டதுன்பம் நான்படவா மாட்டேன்!

கட்டியவள் என் மனைவி

கையெணக்ஞ நீட்டமுதல்

சட்டையாக நான் மாறுவேண்டும் — இதற்காக
கணக்குகளை நீழுடிக்க வேண்டும்!

தோல் சருங்கி நரை திரண்டு

தூக்க மேய்க்க ஆட்களின்றி

கால்முடங்கி நான் கிடக்குவேண்டாம் — பிறரின்
சடும் வெறுப்புக்காளாக நெண்டாம்!

பாடுபட்டுக் கட்டிவைத்த

போட்டிக்கோ ஷீட்டமுகில்

மாடுபேசல நான் கிடக்கலாமோ! — என்

மனைவி மக்கள் எனை ஒதுக்கலாமோ!

பென்சன்னரு மகிழவிவந்து

(பிற்பொக்கற்) அடிப்பதற்கா

கண் புதைந்த சாலத்தில் வாழ்ந்தை — வேண்டாம்

கனகாலம் எனக்கெதற்கு யாக்கை!

சௌமதியில் காச பணம்

கட்டமுத ஆட்கள் பலம்

வைய மெல்லாம் செல்வாக்கு வாழுப் — அந்த

வயதிலுயிர போனுவே போதும

கிடையா காப்பு
மெதுகை இல்லையு

சண்டை நடக்கிறது!

சண்டை நடக்கிறது

சரியான சண்கூட்டம்

அண்டை அயலார்

அவர்க்கிது புதினம்

பெண்டுகள் எல்லாம்

பெயர்க்கிரூர் வேவி

மண்டை உடைகிறது

மண்ணில் எழும் புளுதி

கண்ணொ மறைக்கிறது

கள்ளு வெறிதான்

கண் கொள்ளாக்காட்சி

கம்பி, வயர் கொண்டு

பெயர்க்கா நடைகிறது

முடியுமிகா முடியுமிகா

நீங்கூட்டி தீங்கூட்டி

நீங்கூட்டி தீங்கூட்டி சண்டை நடக்கிறது

சரியான சண்கூட்டம்!

விதானையார் வந்தார்

விட்டபாடில்கை:

அதனுலே இன்னும்

அலங்கோலம் சண்டை!

“விநாயகனும் நீயும்

வீட்டுக்குள் நின்ற.....

அதைக்கொன்னால் நீலோய்

ஆற்றிலே வீழுஶாய்!”

இப்படி ஒருத்தி

ஏசினேன்/மீண்டும்

நீங்கூட்டி தீங்கூட்டி

நீங்கூட்டி தீங்கூட்டி சண்டை நடக்கிறது

சரியான சண்கூட்டம்!

இருபெண்கள் இடையே
 எழுந்தவோர் தாக்கம்
 இருபிள்ளை கணவன்
 இளந்தாரி மறுமகன்
 அடிபிடி கையில்
 ஆளுக்கோர் கத்தி!
 ரூடி வெறி சண்டை!
 குமரக் கெல்லாம் இழுக்
 அது பிழை ! இதுசரி
 ஆளுக்கோர் பக்கம்

சண்டை நடக்கிறது
சரியான சணக்கூட்டம்!

பற்பதை நான்முடித்து
மங்கல சூரியத்தை
நான்முடி வீண்டிலும்
நான்முடி நான்முடி

பறக்கும் வாணமா பஸ் கட்டணம் மாமி!

கேட்டியளா வன்னிமாயி
சிறுகிறுக்கும் செய்தியொள்ளு;
போட்டிருக்கார் இவர் கடிதம்
பூயாலன் கொண்^{டி} தந்தாண்!
நாட்டில் பொருட்கள் விலை
நாளாந்தம் உயர்வது போல்
கிரேட்டிலோழும் பஸ் காகங்
ரூக்கெட்டாய்ப் பறக்கிறதாம்!

வார விடுமுறையில்
வந்து இவர் இங்கு டின்று
ஆற அமர நல்ல
அறு சுவையில் நான் சமைக்கும்
சோறு கறியண்டு
சோக்கான கதை சொல்லிப்
போகுமென் புருசனினி
'போயா'க்கும் வரமாட்டாராம்!

நானென்ன செய்வேன் மாமி
நடக்கவே முடியாப்பாறம்
போயாக்கு முன்னால் பின்னை
பிறந்தாலும் பிறக்கக்கூடும்!
தூரத்தில் வேலையென்றால்
தொல்லைதான்; அதற்கும்மேலே
வாணம் போல் பஸ் நேற் ஏறி
வருத்துதே ஜீயோ மாமி!

இந்தியப்பட்ட சீதைக்கும்
 வர்ஷை மூல அப்பிள்லியெ
 ஸ்திரைக்குக்கீரை மூடு
 டாக்டர்யாடு கொவரிக்கீரை
 கருத்தை காடு முடு
 கிள்லியைப்படி கீர்த்தியை
 கீர்த்தியை பத்தாக்கு மூடுத்த

மாமியும் டெலிவிசன் பார்க்கிறுள்ள!

தங்கம்மா மாமிக்கு
 தள்ளாடும் வயசுதான்
 என்றாலும் கூத்தென்றால்
 இளமை திரும்பிவிடும்!
 பன்பாயை விரித்ததிலே
 பக்குவமாய் இருந்தபடி
 கண்ணினமகள் மூடாமல்
 கலரி'யையே பார்த்திருப்பாள்!

அரிவரியும் படித்தறியாள்
 ஆனாலும் இராமர் கணத
 தரிபோதனான் கணதாள்
 தொடர்பாகச் சொல்லிவோள்!
 படமெதுவும் பார்த்தறியாள்
 பார்ப்பவரைக் கண்டாலோ
 படமெடுத்து ஆடுகின்ற
 பாப்பினைப்போல் தீரிடுவாள்!

நாட்டின் வறுமைநிலை
 நாகரீக வூர்ச்சியெல்லாம்
 நாட்டாரின் கூத்துக்களை
 நிறுத்தியதை என்னியென்னி
 பாட்டமாய் அழுதழுது
 பைத்தியமரய்ப் போன்மாயி
 நேற்றுக் கருக்கலுக்குள்
 நியிர்ந்து நடைபோட்டு வந்தாள்!

வெற்றிலைக் குட்டானே
 வெளிக்கிட்ட மாமி கையில்
 கற்பன் பாய்ச்சருளிருக்க
 கழுக்குபோல் ஓடிவந்தாள்!
 சற்று நான் அவளாகுகே
 வைக்கிலில் போயிறங்கி
 உற்றவள் முகத்தைப் பார்த்து
 “ஓ.....மாமி, எங்கே? என்றேன்!

துரையப்பா வாத்தியாரின்
 தொலைக்காட்சிப் பெட்டியிலே
 துரையாக்கன் தீவில் வைத்த
 கண்ண போர் நாட்டுக் குத்தை
 இரணவக்குப் பார்க்கலாம்!”
 என்றவள் சசால்ளிப் போன்றுள்!
 புகுவத்தை விரித்து மாமி
 போவதைப் பார்த்து நின்றேன்!

சுதாக்கம் அரவாங்க
 நூதிரைக் கண துக்காக்கால
 வி பாப்பாக்கால
 சீவாக்கால ஸ்வாதுக்கு
 வீவிச்சுடு பாப்பால
 கிழங்குப்ப கார பாப்பால
 மாக்காலப்பால என்கி சுந
 சீவாக்குமியிரு பாப்பால

கார விலை
 வாதாக்கால பிச்சு
 கார குக்கி ராம
 சீவாக்கால கார பாப்பால
 விலை

மாமிக்கு நான் கொடுக்கும் மரியாதை கொஞ்சமல்ல!

மாமிக்கு நான் கொடுக்கும்
 மரியாதை கொஞ்சமல்ல
 சாமிக்கும் மேவள்ளோ
 சதா என்னிப் போற்றுகிறேன்:
 ஆலைம் அவளோங்கு
 அடிக்கடி தொள்லைதந்தென்
 மானத்தை வாங்குகிறேன்!
 மஸம் பொறுக்க முடியுதில்லை:

உடைமாந்தும் போதுவந்த
 ‘உம்’மெல்லு பார்த்திகுப்பாள்!
 இடைதெரிய உடையளிந்தால்
 “இடுப்புடைப்பேன்!” என்று சொல்வாள்
 நடச்சாமம் பகவிலைல்லாம்
 நானவரின் அருகிருக்க
 விடமாட்டாள்; குழந்தை வந்தால்
 வேதனையாம் அவருக்கென்பான்!

கண்ணடி முனின்ற
 கண்களுக்கு மை வரைந்தால்
 “என்னடியம்மா நீ
 இன்னுமா குமரென்பாள்
 வண்ணப் புதுச்சேலி
 வடிவாய் நான் கட்டுக்கையில்
 “என் ரின்னோ உழைப்பதெல்லாம்
 இப்படியே அழியுதென்பாள்!

ஆறுகறி சோறு
 ஆக்கிப் படைத்தாலும்
 ராறு பிழை கண்டு
 நெட்டைக் கதை சொல்வான்
 தீராத வேதனையை
 தருகின்ற மாமியயிர்
 பீபாகின்ற வரைக்கும் நான்
 பொறுத்திருத்தல் நீதியாமோ!

கோழிச் சண்டையொன்று கோடேறப் போகிறது!

முன் வீட்டுக்காரியின்
மன்றப் மூலிக்குள்
விள் வீட்டுக்காரியின்
பேடுபோய் முட்டையை
இட்டதால் வந்த
வாய்ச்சன்னட முந்தி
நட்ட நடு விழிலே
நாய்க்கௌப் போல் மோதி
ஆளுக்காள் வெட்டி
அடித்துப் புரளுவதால்

கோழிச் சண்டையொன்று
கோடேறப் போகிறது!

முட்டையிட்ட பேடும்
முன் வீட்டுக்காரியின்
கொட்டாள் வால் சேவலும்
கொக்கரித்து வீதியேறும்
கொத்தி மிதித்து
கொஞ்சி உறவாட
புத்தியில்லாதவர்கள்
புரங்கு விழுந்து
சத்தி கொங்கு மோதி
அடல்சரிய வீழுந்ததலுல்

கோழிச் சண்டையொன்று
கோடேறப் போகிறது

ଫର୍ମ

மயக்கி விழி வீசும் எழில் கன்னி!

இயற்கையெழில் கன்னியவள்
எழில் நடனம் ஆடியெமை
மயக்கி விழி வீசுகின்ற
மட்டுநகர் எமது நாடு!

கண்பார்க்கும் இடத்திலெல்லாம்
கலைவாழும், கலிஞர்வாழும்
மன்னெங்கள் இனிய நாடு
மீன் பாடும் மட்டுநாடு

திரும்புகின்ற பக்கமெல்லாம்
தேன், பாலும், தயீர், பழமும்
விரும்பியுண்ணும் மட்டுறூலும்
வளங்குமெங்கள் மட்டுநாடு!

கால்போகும் திசைகளெல்லாம்
கயல், வரால்கள் பாய்ந்து செல்லும்
வாலி, குளம் மலிந்த நாடு
வயல் நிறைந்த மட்டுநாடு!

குத்துக்களும், கும்மிகளும்
கோலாட்டம், மகுடிகளும்
பார்ப்பதற்கோர் நல்ல நாடு
பார்புகழும் மட்டுநாடு!

சாதிமத பேதமின்றி
சமத்துவமாய் மக்கள் வாழும்
மேதினியே எங்கள் நாடு
மேன்மையுள்ள மட்டுநாடு!

யந்தோரை வாழுவத்து
வாஞ்சையுடன் அவர்கள் நெஞ்சை
சொந்தமுடன் பறித்தெடுத்துச்
ககம் கொடுக்கும் மட்டுநாடு!

தேடு!

திரு நிறை அழகு சேர் தெனுசை நாடே
சிறப்புடன் வாழியவே!
இடு மொழி பல மதம் இனைந்து வாழ்வீடே
என்றென்றும் வாழியவே!

யாழ்நால் தந்தவள் விடுலானந்தனின்
முத்தமிழ்ப் பொன்நாடே — அவன்
வாழ்ந்ததும் மழையில் சுவைத்ததும் கீழ்க்கு
இலங்கையின் மச்சதானே!
பாடும் மீண்ஸலாம் பாடக் குத்துக்கள்
ஆட்டும் கலையகமே — கும்மி
பாட்டும், கலைதையும், நாட்டுக்கவிகளும்
தானாக விளைநிலமே

மருதமும், நெய்தலும் மகிழ்ந்து மயங்கிவிடும்
அருத்து மணல் நாடே
மாற்றுனின் பசியைப் போக்கிட
அன்ளிக் கொடுக்கின்ற மனம் போலே
கட்டித்தயிரும், முக்கனி, பாலும்
நெல்லும் விளைநாடே — இதை
விட்டுப்பிரிந்து போய் வேறேங்கும்
வாழ விரும்பாத எம் நாடே

சாதியை நீக்கிச் சமத்துவம் கண்ட
மேதினி புகழ் நாடே
சோதியாம் கிழக்கின் சொந்தமாக் எங்கள்
ஆதனத்தாய் நாடே
நீதிக்குப் பணிந்து நேர்மையைப் போற்றும்
நெஞ்சத்தார் வாழ்நாடே!
பாருக்குள் நல்ல நாடெங்கள் நாடு
மட்டுமாநகர் நாடே

தென்றலே வீசாதே!

தென்றலே வீசாதே தள்ளிப்போ! போ!

தேஷபாயும் மீண்பாடும் எங்கள் நாட்டை
கொண்றிட வந்தானே உன் இனத்தான்!

கொஞ்சமும் இரங்காத அவன் கொடுமை
கண்டுமா நீவந்து வீசுகின்றுய்!

காற்றினாம் எதுவாக இருந்த போதும்
கண்கொண்டு பார்க்கலே அஞ்சுகிள்ளும்!

காலனைவிட மோசம் உங்கள் சாதி!

பூவில்லை எம் நாட்டில் பாட்டிசைக்க

பொன்வண்டுக் கூட்டங்கள் எதுவுமில்லை!
பாவில்லை, தயிரில்லை பசுமை கொஞ்சம்

பயிரினம் எதுவுமே இல்லையிங்கே
மாவில்லை; பலாவில்லை; தென்னையில்லை!

மழைகூட இனிப்பெய்ய ந்யாயமில்லை!
பாப்பாடக் கவிஞர்கள் இருந்துமென்ன
பசுமை நிறை காட்சிகளோ ஒன்றுமில்லை!

கோவில்லை, குளமில்லை, பாடசாலை

சோபுரமும், சூடிசைகளும் மண்ணில்லை!
கேவலமாய் எங்கள் வாழ்வு மாறுமென்று

கனவுகூட நாங்களோன்றும் கண்டதில்லை!
பாவமென்ன செய்தோமோ தென்றல் காற்றே

பாவியவன் புயல்வந்து எங்கள் வாழ்வை
பாழாக்கிப் போய் விட்டான், நீயும் வந்து
பயங்காட்டி வீசாதே தள்ளிப்போ! போ!

॥
துந்தல்

பாரேல்லாம் இன்பம் பொங்கல்

தைமசன் சிரித்துப் பொங்க!
தமிழ்மகள் களித்துப் பொங்க!
மைலிழி மடவார் நெஞ்சம்
மகிழ்ச்சியில் தினைத்துப் பொங்க!
வையகம் செழித்துப் பொங்க;
வழிசெய்த உழவருள்ளம்
தைமகள் வரவால் பொங்க!
தமிழ்ப் பொங்கல் பெரங்குதம்மா!

ஆதவன் அழகு பொங்க!
அருவி நீர் பாய்ந்து பொங்க!
காதலர் மகிழ்ந்து பொங்க!
குமுகு, நற்கரும்பு, வாழை
தோரணம் கட்டி எங்கும்
தூய நற்பெங்கல் பொங்க!
பாரேல்லாம் பால் போல் இன்பம்
பொங்கியே வழியுதம்மா!

தீபத்தை ஏற்றி நம் பாவத்தைப் போக்குவோம்!

பூமியில் வாழும் மாணிடர் நெஞ்சின்
பேயிருள் யிலகவில்லை — இந்த
தீபநாள் காட்டும் தூய நல்வாழ்வை
மேதினி உணரவில்லை!

அசரர்கள் அழிந்தும் அவர்களின் குணங்கள்
அடியோடு மாறவில்லை — என்றும்
புதுமைகள் காணத் துடிக்கின்ற உலகில்
பாவங்கள் தீரவில்லை!

எளியோரைத் தாழ்த்தும் வலியோரின் நெஞ்சம்
என்றுமே கணியவில்லை; — ஞான
ஓளிவிசி ஞாலம் தெளிவாகும் காலம்
உருவாக மார்க்கமில்லை!

தீபத்தை ஏற்றிடும் தீப நந்தாளிலே
தீவுமையைச் சுட்டெரிப்பேசும் — எங்கள்
பாவத்தைப் போக்கியே பரந்தாமன் பாதத்தை
பணிவோடு நாம் துதிப்போம்!

சித்திரை வந்தாள்!

கரலையிலாகத்தீர் வானில் வரைந்தது ஒவியம் — அதை கண்டு கருங்குயில் பாடியதேயொரு காவியம் வானையிடித்திடப் பாய்ந்து விழுந்தன மீணினம் — பொன் வண்டு மலருடன் சேர விழித்தது மாநிலம்

காதல் பறவைகள் கூடிக்கவித்தன சோலையில்! — தென்றல் கட்டியம் கூறியே மெல்ல நடந்தது காலையில்!
பாரிடை சித்திரைப்பாவையெழில் மகள்வந்தனள் - மக்கள் பட்ட துயரங்கள் மாறிட நல்வருள் தந்தனள்!

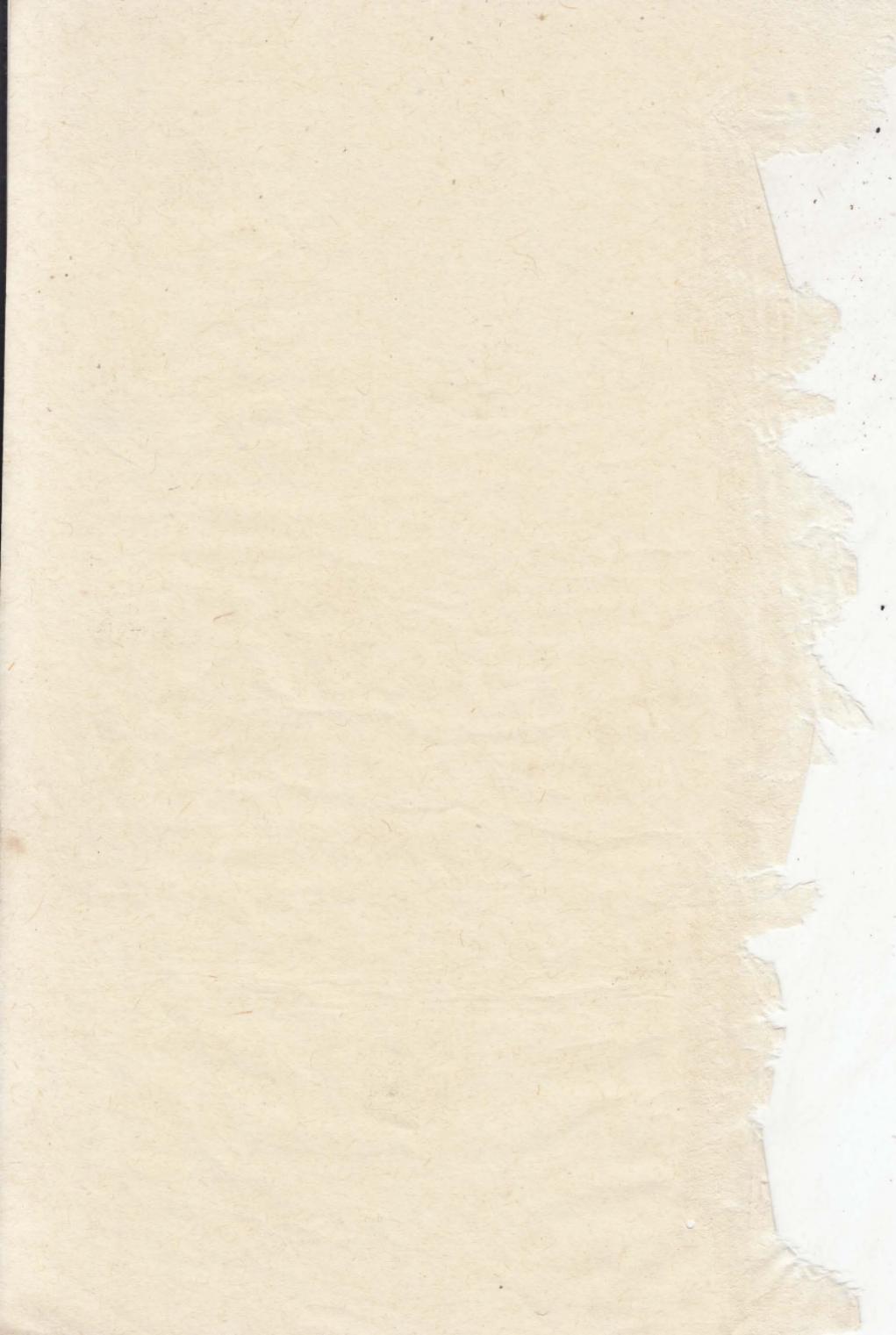
நீலவிழியினர் நீந்திக்குளித்தனர் பொய்க்கயில் — இந்த நாநிலம் வாழ்ந்திடப் போற்றிக் குளித்தனர் கைகளை! பாலர் கிளியெனப் பேசிமலிழ்ந்து கூத்தாடினர் — இதை பார்த்துப் புலவர்கள் பாடி அவருடன் கூடினர்!

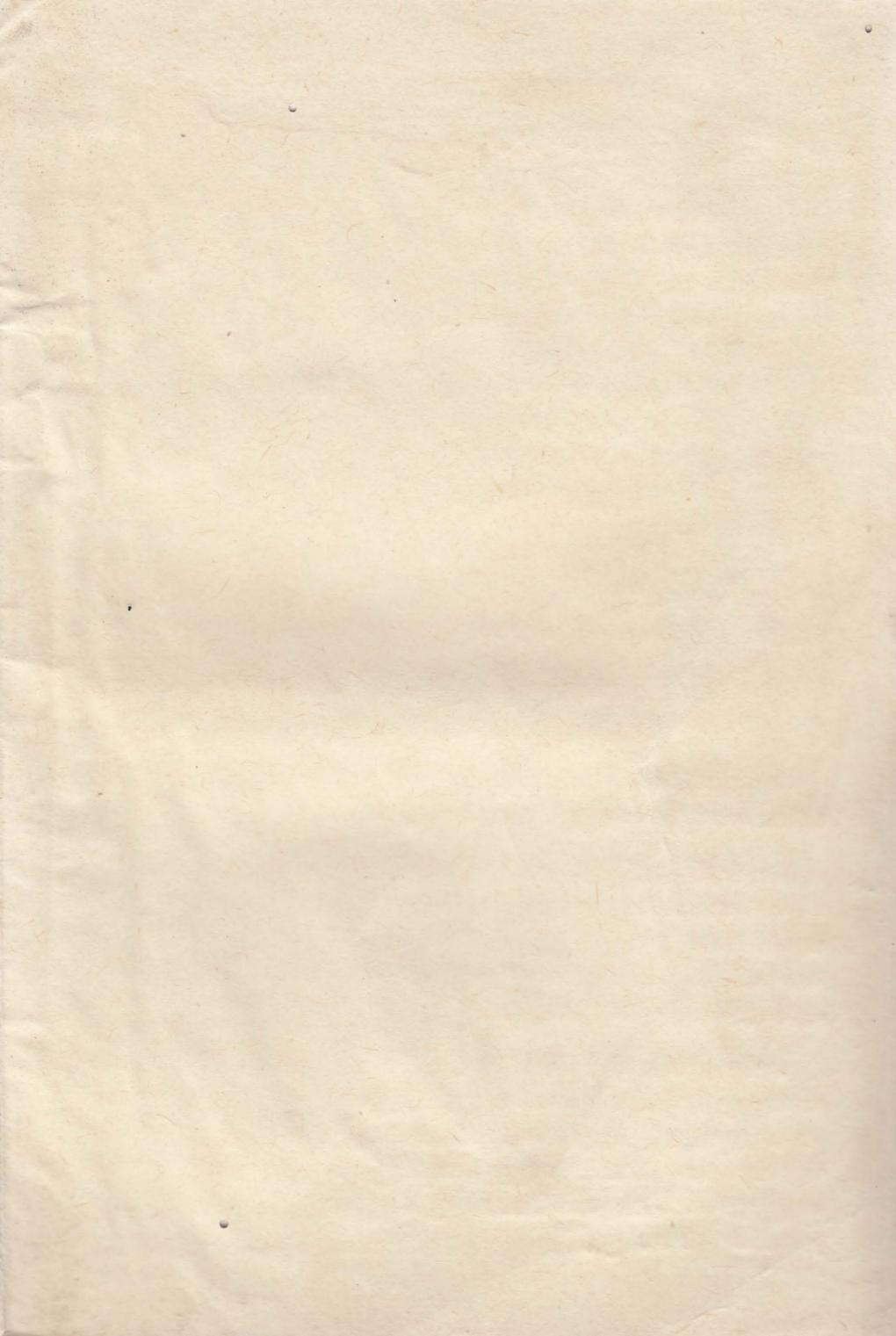
கோவில்களில் மணி ஒசை ஒவித்தது கிண்கிணி — அங்கே கோபுரம் மீதிலே கண்ணைப் பறித்தது பொன்மணி!
கூத்துக்கவிகளில் தன்னை மறந்தது இத்தரை — பெண்கள் குரவையொலியுடன் பிறந்து வந்தாளௌங்கள் சித்திரை

நாட்டை வருத்திடும் நோய்பிணி ஒடி மறைந்தன - எங்கும் நல்ல தொழில் தரும் பேட்டைகள் கோடி எழுந்தன!
ஒட்டைக்குடிசைகள் மாளிகையாய் உருமாறின - நாட்டில் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற மட்மைகள் ஒடின!

சாதி மொழிப்பகை ஒடி ஒளிந்தது பாரிலே — இங்கு செந்தமிழ், சிங்களம் சேர்ந்து களித்தது வாழ்விலே?
நீதி நெறிமுறை ஒங்கிச் சிறந்தது இத்தரை — உடன் நெஞ்சம் மகிழ்ந்திட ஒடிவந்தாளௌங்கள் சித்திரை!

கவிஞர் செ. கு.

ஓரு அசர எழுத்தாளர். பரிசு எழுத்தாளர். கவிதை மட்டுமல்ல, மெல்லி சைப் பாடல்கள், சிறுக நெட கள், நைகச்சுவைக்கட்டுரைகள், உரைச் சித்திரங்கள், வானேலி நாடகங்கள் என்று எல்லாத்துறைகளிலுமே கைணாத்து வெற்றி கண்டவர்.

துருவங்கள் இணகின்றன, தெய்வதரிசனம், உங்களில் ஓருவன் என்பன இவரது நாவல்கள்.

அமிர்தகழியான், குணைன், என்ற பெயசீகளில் நைகச்சுவைத் துணுக்குகளும் எழுதியுள்ளார்.

பாதை மரநிய பருவங்கள் என்ற படத்திற்குப் பாடல்களும் எழுதியுள்ளார்.

உசைத் துமிழ்க் கவிஞரீகளின் தொகுப்பான செம் மாங்கணியில் இவரது கவிதை இடம்பெற்றிருக்கிறது. மயேசியா தபிழ்நேசனிலும் இவரது கவிதை பிரசரிக் கப்பட்டு, மீண்டும் ‘நார்கீஸ்’ சஞ்சிகையில் மறுபிரசரம் செய்யப்பட்டது.

மட்டக்களப்பு மட்டிக்களியிற்பிறந்து அமிர்தகழியில் குடும்பவாழ்க்கை நடத்தும் இவருக்கு வயது 43. ஐந்து குழந்தைகளின் தந்தை. காகிதத் தொழிற்சாலையில் எழுதுவினார். இன்னமும் விடாது எழுதிக்கொண்டேயிருக்கும் அசர எழுத்தாளர் செ. கு.